Revista Numărul 33, Decembrie 2012

ANNISAA

Frumusețe & Valoare

لا حول و لا قوة

إلا بالله

CUPRINS

Femei demne de urmat
Pagina 10
Tăfsir Surat Al-Fajr (versetele 1-14)
Pagina 17
Înţelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, în corectarea greşelilor oamenilor
Pagina 25
Supremaţia inconfundabilă
Pagina 33
Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala
Pagina 37
Miracolele Coranului
Pagina 45
Profetul Avraam, aleihi sallam
Pagina 54
Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhu, al treilea calif al Islamului
Pagina 62
Povestiri Coranice
Pagina 82

Ştiinţele hadith-ului
Pagina 90
Faraonii „Exodului”
Pagina 94
Daruri de la Allah Al-Barr
Pagina 99
Bucătăria grecească
Pagina 102
Dicţionar al termenilor Islamici
Pagina 112
Reguli transliterare
Pagina 118

Redacţia Annisaa

Gabriela Guettat
Redactor Şef

Gabriela Gharabli
Red. Şef Adjunct

Yasmin Dorina
Tehnoredactor

Mariam Oana
Redactor

Alya Iacob
Redactor

Umm Omar
Redactor

Ionela Noour
Corector

Colaboratori

Umm Mariya

Munir Karim - Senior Editor

Adresa de email a Revistei Annisaa

revista_annisaa@ymail.com

Adresa site-ului oficial al Revistei Annisaa

www.annisaa.ro

Adresa blogului Revistei Annisaa

http://revistaannisaa.blogspot.com/

Surat Yusuf

(Meccană [53]; 111 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

„Şi eu am urmat Religia strămoşilor mei
Avraam, Isaac şi Iacob.
Nu se cuvine să-I alăturăm lui Allah nimic!
Aceasta este din harul lui
Allah asupra noastră şi asupra [tuturor]
oamenilor, însă cei mai mulţi
dintre oameni nu aduc mulţumire."

După numărul special Hajj Mabrur,
Revista Annisaa lansează al 33-lea
număr al acestei publicaţii.
Numai cu Voia lui Allah subhanahu wa ta'ala
şi cu bunăvoinţa extraordinară a fetelor
care lucrează în această redacţie,
am putut fi din nou în mijlocul vostru,
alhamdulilleh. Această continuitate
a articolelor pe care le-am început înaintea
lunii sacre, sperăm că vă sunt,
inshaAllah, necesare în completarea
cunoştinţelor Islamice.

Gabriela Guettat

Cu adevărat, toată închinarea şi slăvirea
I se cuvin numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
numai pe El Îl adorăm, numai la El
căutăm îndrumare şi numai Lui Îi cerem iertare;
numai la El găsim scăpare şi adăpost
împotriva răului din noi şi a răului
din acţiunile noastre.
Pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala
îl călăuzeşte, nimeni şi nimic nu îl poate duce
în rătăcire, iar pe acela pe care Allah
subhanahu wa ta'ala îl rătăceşte, nimeni
şi nimic nu îl poate aduce pe Calea cea Dreaptă.
Mărturisim că nu I se cuvine adorarea
decât numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
Unicul şi Singurul şi că Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam, este
Robul şi Trimisul Său!

Redacţia Annisaa

Încurajaţi prin cuvinte frumoase, pentru a fortifica sufletul şi cereţi prin dua: „O, Allah! Îndepărtează această suferinţă! O, Stăpânul lumilor, adu însănătoşire, pentru că Tu eşti Vindecătorul! Nu există alt leac, afară de puterea Ta. Redă-le sănătatea, fără să mai rămână urmă de boală!” Amin, Amin, Amin!

Atunci când un om se plângea de un rău, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îi spunea: „Pune mâna pe locul care te doare şi spune «Bismilleh!» (de 3 ori), apoi spune: «Caut adăpost la Allah şi în Măreţia Lui de răul pe care-l simt şi care mă apasă!»” (de 7 ori)

Fie ca Allah Preaînaltul să îi vindece pe toţi fraţii şi surorile noastre care suferă de orice fel de durere! Amin!

~ Un bun musulman nu îşi uită niciodată fraţii şi surorile care sunt în suferinţă. ~

Redacţia Annisaa

بسم الله الرحمن الرحيم

~ Femei demne de urmat ~
Fiicele Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

compilaţie după *Women Around The Messenger*

~ de Gabriela Gharabli ~

Ruqayya, radhi Allahu anha, a fost a doua fiică a Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a Khadijei, radhi Allahu anha, iar curând după naşterea ei s-a născut şi a treia fiică a acestei familii binecuvântate, Umm Kulthum, radhi Allahu anha.

Ruqayya şi Umm Kulthum, radhi Allahu anhunna, au crescut ca două gemene, iar ataşamentul lor reciproc a crescut şi mai mult atunci când sora lor mai mare, Zaynab, radhi Allahu anha, s-a căsătorit şi a părăsit casa părintească. Destinele acestor două femei minunate, aşa cum reiese din cărţile care prezintă biografia Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, *Sirat An-Nabawiya*, au fost strâns legate, de la începutul şi până la sfârşitul vieţii lor.

Căsătoria celor două surori, radhi Allahu anhunna

După căsătoria lui Zaynab cu Abu Al-'As ibn Rabi'a, radhi Allahu anhum, atunci când Ruqayya şi Umm Kulthum, radhi Allahu anhunna, au atins vârsta căsătoriei, Abu Talib, unchiul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a venit să ceară mâna celor două surori, pentru fiii fratelui său, Abdul-Uzza ibn Abdul-Muttalib, cunoscut sub numele de Abu Lahab.

Abu Talib a spus:

„Am venit să cerem mâna fiicelor tale, Ruqayya şi Umm Kulthum. Sperăm că nu te vei opune acestor căsătorii cu verişorii tăi, Utba şi Utayba, fiii lui Abdul-Uzza."

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a răs-

puns:

„Unchiule, poţi, te rog, să-mi dai un răgaz, să pot vorbi cu fetele mele?”

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a mers la familia lui şi le-a spus soţiei şi celor două fete, radhi Allahu anhunna, despre cererile în căsătorie. Khadija, radhi Allahu anha, a rămas tăcută, reflectând asupra acestor propuneri. O cunoştea foarte bine pe Umm Jamil, soţia lui Abu Lahab, mama celor doi băieţi, Utba şi Utayba şi ştia ce limbă ascuţită are, cât de încrezută şi de nesăbuită este. Astfel, a fost foarte îngrijorată pentru fetele ei şi nu a vrut ca ele să ajungă într-o casă unde dominau ura şi ranchiuna. În acelaşi timp, se temea că, exprimându-şi părerea, îşi va supăra soţul, lăsându-l să creadă că vrea să distrugă legăturile de familie. Cele două surori, radhi Allahu anhunna, de asemenea au rămas tăcute.

Contractele de căsătorie au fost făcute într-o atmosferă rece şi plină de nelinişte. Tatăl afectuos, salla Allahu aleihi wa sallam, a invocat binecuvântarea asupra fiicelor sale şi le-a lăsat în grija lui Allah subhanahu wa ta’ala.

Khadija, radhi Allahu anha, era îngrijorată de viaţa pe care o vor duce fiicele ei, Ruqayya şi Umm Kulthum, radhi Allahu anhunna, fiind nevoite să trăiască alături de Umm Jamil şi soţul ei docil.

Începerea Profeţiei

Odată cu primirea primei revelaţii şi cu însărcinarea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, să aducă lumină şi ghidare de la Allah subhanahu wa ta’ala întregii omeniri, întunericul politeismului a început să se transforme în strălucirea Islamului.

Cei din neamul Quraish s-au întâlnit pentru a complota împotriva Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, iar unul dintre ei i-a spus lui Abu Lahab:

„Tu l-ai salvat pe Mohammed de la necazul lui (cele două fiice). Trimite-i înapoi fetele, ca să rămână preocupat de ele.”

Abu Lahab, şantajându-i, i-a obligat pe cei doi fii ai săi să anuleze căsătoria cu cele două fiice, radhi Allahu anhunna, ale Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, spu-

nându-le:

„Mă duc să vă denunţ, în cazul în care nu divorţaţi de fetele lui Mohammed!”

Căsătoria lor nu fusese încă consumată, atunci când cele două surori au fost trimise înapoi la casa tatălui lor, salla Allahu aleihi wa sallam.

Abu Lahab şi soţia lui, «aducătoarea de vreascuri», nu au încetat să-i necăjească şi să le facă rău musulmanilor, mai ales Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Abu Lahab nu ezita nicio clipă să-l atace cu vorbe jignitoare pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, oriunde se afla; îl insulta şi îl denigra fără să aibă nici cea mai mică remuşcare din cauza legăturilor de sânge dintre ei. Allah subhanahu wa ta’ala a scos din inima lui şi a soţiei sale şi cel mai mic sentiment de bunătate şi justeţe, ea fiind cea care aduna vreascuri cu spini şi le arunca în calea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, noapte de noapte, cei doi soţi fiind duşmani înverşunaţi ai Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, şi implicit ai Islamului.

„Timpul ignoranţei s-a terminat, o, Khadija!”,

şi-a anunţat Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, iubita şi devotata lui soţie, radhi Allahu anha, odată cu primirea revelaţiei Divine şi odată cu aceasta, s-au înteţit atacurile răutăcioase asupra Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, şi asupra companionilor săi, radhi Allahu anhum.

Cele două surori, întoarse la casa părintească, au simţit o schimbare fundamentală. Casa lor era acum înconjurată numai de cruzime din toate unghiurile, fiind principala ţintă a persecuţiilor, torturii şi batjocorii, buna dispoziţie şi fericirea dispărând.

Ruqayya şi Umm Kulthum, radhi Allahu anhunna, au îndurat aceasta alături de părinţii lor, fiind mereu devotate lui Allah Preaînaltul. În aceste momente de maximă tensiune, s-au întâlnit cele două inimi, Ruqayya şi viitorul ei soţ, Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhum.

Căsătoria dintre Ruqayya şi Uthman, radhi Allahu anhum

Cei din neamul Quraish au fost foarte dezamăgiţi.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a fost deloc trist, aşa cum se aşteptau duşmanii săi, din cauză că cele două fiice ale sale i-au fost aduse înapoi şi, curând, Allah subhanahu wa ta'ala l-a compensat cu un om mai bun decât ceilalţi doi, un om drept, demn, unul dintre cei mai nobili oameni din neamul Quraish, ca şi genealogie, statut şi bogăţie şi în acelaşi timp foarte modest, Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhu.

Atunci când Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a dat pe Ruqayya, radhi Allahu anha, în căsătorie, cântecul de leagăn cântat de mamele din neamul Quraish, care suna astfel:

„Pe Allah, te iubesc la fel cum cei din neamul Quraish îl iubesc pe Uthman.",

s-a transformat în:

„Cele mai bune două persoane care s-au întrunit, au fost Ruqayya şi Uthman."

Acest cântec tradiţional se auzea mereu din gurile celor cu inimi bune, lipsite de răutate şi ură, iar el nu făcea altceva decât să arate purul adevăr.

Prima emigrare în Abissinia

Atunci când persecuţia neamului Quraish asupra musulmanilor s-a intensificat, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a permis companionilor săi, radhi Allahu anhum, să emigreze, astfel păstrând Religia lor, spunându-le:

„Dacă puteţi, mergeţi în Abissinia, pentru că acolo este un rege care nu permite ca cineva să fie nedreptăţit, în prezenţa lui. Acesta este tărâmul adevărului. Dacă puteţi, mergeţi acolo, până când Allah subhanahu wa ta'ala vă va arăta o cale de ieşire."

Uthman, radhi Allahu anhu, a emigrat alături de soţia lui, Ruqayya, radhi Allahu anha, care, la despărţire, speriată şi plângând, şi-a îmbrăţişat părinţii şi pe surorile ei, purtând în suflet o suferinţă imensă. Uthman, radhi Allahu anhu, de asemenea, a fost foarte trist. Ruqayya i-a spus lui Uthman, radhi Allahu anhum, în acele momente încărcate de emoţie:

„Allah subhanahu wa ta'ala este într-adevăr cu noi şi cu cei

care lăsăm în urmă acest pământ binecuvântat, Mecca."

Emigranţii au părăsit Mecca, plecând spre Jedda, aflată pe coasta Mării Roşii, unde s-au îmbarcat pe un vapor cu direcţia Abissinia. Au debarcat pe ţărm şi, împreună, au plecat spre palatul regelui Negus, informându-l despre emigrarea lor pe acest pământ şi despre persecuţia suferită în Mecca.

Drumul dintre Mecca şi Abissinia a fost unul lung, presărat de greutăţi, cu un soare arzător, cu nisip fierbinte, o mare adâncă, deşert şi junglă. Nu ştiau ce îi aşteaptă la sfârşitul drumului, dar au rămas mereu cu credinţa puternică şi neclintită în Allah Preaînaltul.

Neamul Quraish a luat urma emigranţilor

Atunci când cei din neamul Quraish au aflat locul unde s-au refugiat musulmanii, au trimis o delegaţie condusă de Amr ibn Al-'As şi Abdullah ibn Abu Rabi'a, prieteni apropiaţi ai regelui Negus, cu scopul de a-l convinge pe acesta, prin cadouri, să trimită musulmanii înapoi în Mecca. Însă, regele Negus, un conducător foarte înţelept, nu s-a lăsat ademenit de favorurile lor meschine; a continuat să ofere adăpost şi siguranţă musulmanilor refugiaţi în ţara sa, respingând cu fermitate cererea politeiştilor, care au fost nevoiţi să se întoarcă în Mecca fără succes.

Întoarcerea lui Uthman şi a Ruqayyei, radhi Allahu anhum

Emigranţilor, deşi s-au aflat în siguranţă şi libertate totală în perioada petrecută în Abissinia, dorul de patrie le măcina inima. Atunci când au aflat că Hamza ibn Abdul-Muttalib şi Omar, radhi Allahu anhum, au acceptat Islamul, au fost foarte fericiţi, iar unii dintre ei au hotărât să se întoarcă degrabă în Mecca, cu speranţa revederii Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a familiilor lor, dar în acelaşi timp, să participe la bătălia care avea loc în acele timpuri în Mecca. Alţii, conduşi de Ja'far ibn Abu Talib, radhi Allahu anhu, au ales să rămână în Abissinia, aşteptând ca Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, să le permită întoar-

cerea lor în Mecca.

Uthman şi Ruqayya, radhi Allahu anhum, au fost printre cei care au ales să se întoarcă în Mecca. Atunci când au pus piciorul pe pământul patriei atât de dragă lor şi au văzut locurile unde şi-au petrecut tinereţea, ochii li s-au umplut de lacrimi, dar în acelaşi timp, au fost dezamăgiţi de persecuţiile puternice ale celor din neamul Quraish asupra musulmanilor.

Cea mai tristă dintre refugiaţi a fost Ruqayya, radhi Allahu anha, deoarece, odată ce a ajuns la casa părintească, după ce şi-a îmbrăţişat surorile, pe Umm Kulthum şi Fatima, radhi Allahu anhunna, a cerut insistent să-şi revadă mama mult iubită, însă tăcerea şi lacrimile surorilor ei au fost cel mai dureros răspuns pentru ea. Mama ei, Khadija, radhi Allahu anha, murise…

Ruqayya, radhi Allahu anha, a suferit profund şi a plâns cu lacrimi amare la aflarea acestei veşti, însă şi-a pus încrederea în Allah Preaînaltul şi printr-o supunere totală, a acceptat Hotărârea Lui, Atotputernicul.

Uthman şi Ruqayya, radhi Allahu anhum, din Abissinia la Yatrib (Medina)

Uthman şi Ruqayya, radhi Allahu anhum, după reîntoarcerea din Abissinia, nu au petrecut mult timp în Mecca, plecând spre Yatrib, împreună cu alţi emigranţi, după ce triburile Ansarilor, Aws şi Khazraj, l-au asigurat pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, de loialitatea şi ajutorul lor. La scurt timp după aceasta, însuşi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a plecat spre Medina.

Cu doi ani înaintea emigrării la Medina, Ruqayya, radhi Allahu anha, l-a născut pe unicul lor copil, pe Abdullah, care a adus fericire şi mulţumire în casa lor, fiind o consolare pentru toate greutăţile vieţii. Însă, credinciosul este supus mereu încercărilor. Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„Acela care a făcut moartea și viața, ca să vă încerce pe voi, [pentru a vedea] care dintre voi este mai bun întru faptă. Și El este Puternic [și] Iertător [*Al-'Aziz, Al-Ghafur*]."

(Surat Al-Mulk, 67:2)

Ruqayya, radhi Allahu anha,

a căzut victimă febrei. Soţul ei iubitor şi afectuos, Uthman, radhi Allahu anhu, a stat mereu lângă ea, tratând-o cu atenţie şi invocând Mila lui Allah subhanahu wa ta'ala. Tot în acest timp, s-a făcut apel la emigranţi şi la Ansari să participe la atacul caravanei celor din neamul Quraish, care se întorcea din Siria.

Uthman, radhi Allahu anhu, a decis să răspundă chemării lui Allah subhanahu wa ta'ala şi a Mesagerului Său, salla Allahu aleihi wa sallam, însă Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a cerut să rămână alături de soţia lui bolnavă şi să aibă grijă de ea.

Moartea Ruqayyei, radhi Allahu anha

Ruqayya, radhi Allahu anha, a pierdut, în cele din urmă, lupta acerbă cu moartea. În momentele în care ea, radhi Allahu anha, îşi preda sufletul Creatorului ei, iar Uthman, radhi Allahu anhu, săruta pentru ultima dată fruntea soţiei lui mult iubite, acoperindu-i apoi faţa, se auzea afară vestea bună a victoriei musulmanilor.

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost pe câmpul de luptă de la Badr, atunci când iubita lui fiică pleca din această lume, având pe buze dorinţa nemărginită de a-şi mai vedea odată tatăl şi mărturia de credinţă că:

„Nu există altă divinitate în afară de Allah şi că Mohammed este Trimisul Său."

A fost înmormântată în cimitirul Baqi', din Medina, iar Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, când s-a întors în Medina, aflând vestea tristă a morţii Ruqayyei, radhi Allahu anha, a venit la mormânt, rugându-se pentru iertarea ei.

Allah subhanahu wa ta'ala să fie mulţumit de Ruqayya, radhi Allahu anha, fiica Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, doamna celor două emigrări şi soţia «posesorului celor două lumini», Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhu.

Allah Preaînaltul să o răsplătească pentru credinţa ei puternică, pentru încercările la care a fost supusă şi pentru perseverenţa ei.

Amin!

Allahu Alam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Tăfsir Surat Al-Fajr (versetele 1-14)

de Ibn Kathir

Capitolul 89 – revelat în Mecca

~ tradus de Umm Omar ~

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَـٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلْفَجْرِ (١) وَلَيَالٍ عَشْرٍ (٢) وَٱلشَّفْعِ وَٱلْوَتْرِ (٣) وَٱلَّيْلِ إِذَا يَسْرِ (٤)
هَلْ فِى ذَٰلِكَ قَسَمٌ لِّذِى حِجْرٍ (٥) أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ (٦)
إِرَمَ ذَاتِ ٱلْعِمَادِ (٧) ٱلَّتِى لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِى ٱلْبِلَـٰدِ (٨)
وَثَمُودَ ٱلَّذِينَ جَابُوا۟ ٱلصَّخْرَ بِٱلْوَادِ (٩) وَفِرْعَوْنَ ذِى ٱلْأَوْتَادِ (١٠)
ٱلَّذِينَ طَغَوْا۟ فِى ٱلْبِلَـٰدِ (١١) فَأَكْثَرُوا۟ فِيهَا ٱلْفَسَادَ (١٢)
فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ (١٣) إِنَّ رَبَّكَ لَبِٱلْمِرْصَادِ (١٤)

*Bismillehi_rra**h**maani_rra**h**iim*

1.We_lfejr
2.We leyyeelin **’aa**şr
3.We_lşşef**’ai** we_lwatr
4.We_lleyli ii<u>dh</u>aa yasr
5.Hal fii <u>dh</u>alike qasemu_ll<u>edh</u>ii **h**ijr
6. Aalem tera keyfe f**’aa**le rabbuke bi**’aa**aad
7. Irame <u>dh</u>aati_l**’ai**meed
8. Eletii lem yu**kh**le**q** mi<u>th</u>lehee fii_bilaad
9. We <u>th</u>emuude_ll<u>edh</u>iine geebuu_**ss**a<u>kh</u>ra biloaeed
10. We fir**’aa**uune <u>dh</u>ii_leeuuteed
11.Ell<u>edh</u>ine **t**aghauu_fi_lbileed
12.Feaa’k<u>th</u>eruu_fiihaa_lfesaad
13.Fe**s**abbe **’aa**leyhim rabbuke seuu**t**a **’aa**<u>dh</u>aab
14. Inne rabbeke lebieelmir**s**aad

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Pe zori

2. Şi pe cele zece nopţi!
3. Pe cel care are pereche şi pe cel fără pereche
4. Şi pe noaptea ce se scurge!
5. Oare este acesta un jurământ pentru cel cu pricepere?
6. Oare nu ai văzut ce a făcut Domnul tău cu 'Ad,
7. Cu Iram, [cetatea] cu corturi ridicate,
8. Care nu a mai avut seamăn printre cetăţi
9. Şi cu cei din neamul Thamud, care au tăiat stâncile din vale,
10. Şi cu Faraon, stăpânul oştenilor
11. Care au fost nelegiuiţi în cetăţile [lor]
12. Şi au înmulţit stricăciunea în ele?
13. Aşadar, Domnul tău a vărsat asupra lor chinuri felurite!
14. Domnul tău este la pândă!

Recitarea Surei Al-Fajr în Rugăciune

Nasa'i relatează de la Jabir, radhi Allahu anhu, că:

„Mu'adh a efectuat o Rugăciune şi un bărbat s-a apropiat, alăturându-i-se în Rugăciune.

Mu'adh a făcut Rugăciunea mai lungă, aşa că bărbatul a mers şi a făcut Rugăciunea singur, într-o parte a moscheii, apoi a plecat.

Când Mu'adh a fost informat despre aceasta, a spus:

«El este ipocrit.»

Mu'adh l-a anunţat pe Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, despre cele întâmplate.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a întrebat pe tânărul bărbat despre aceasta, iar el a răspuns:

«O, Mesager al lui Allah! Am mers să mă rog cu el, dar acesta a făcut Rugăciunea prea lungă pentru mine, aşa că l-am lăsat şi am făcut Rugăciunea într-o parte a moscheii, apoi am plecat să îmi hrănesc cămila.»

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Faci probleme, Mu'adh? De ce nu reciţi: „În numele Domnului tău care te-a creat" (Surat Al-'Alaq), „Pe ziua luminoasă" (Surat Ad-Duha), „Pe zori" (Surat Al-Fajr) şi „Pe noapte, când acoperă" (Surat Al-Layl)?»"

Explicarea Al-Fajr şi a ceea ce vine după ea

În ceea ce priveşte Al-Fajr, este binecunoscut faptul că aceasta înseamnă *dimineaţa*. Acest fapt a fost spus de Ali, Ibn Abbas, Ikrima, radhi Allahu anhum, Mujahid şi As-Suddi.

(Tabarani şi Al-Baghawi)

S-a relatat de la Masruq şi Mohammed ibn Ka'b că Al-Fajr se referă la Ziua Sacrificiului (An-Nahr) în particular, care este ultima din cele zece nopţi.

Cele zece nopţi se referă la primele zece zile ale lunii Dhul-Hijja. Aceasta a fost spusă de Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, Ibn Az-Zubair, Mujahid şi de către o parte dintre salafi, ca şi de generaţiile următoare.

(relatat de Tabari)

A fost confirmat de către Bukhari în *Sahih*-ul său, care relatează de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Nu sunt zile în care faptele sunt mult mai iubite, decât aceste zile.» (însemnând cele zece zile din Dhul-Hijja). Ei au spus:

«Nici lupta în Jihad, pe Calea lui Allah?»

El a spus:

«Nici măcar Jihad-ul pe Calea lui Allah, cu excepţia cazului în care un bărbat pleacă la Jihad riscându-şi viaţa şi averea şi se întoarce fără nimic.»"

(relatat de Bukhari)

Explicarea nopţii

În ceea ce priveşte declaraţia lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„Şi pe noaptea ce se scurge!",

Al-Awfi relatează de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, care a spus:

„*Când dispare*."

Abdullah ibn Az-Zubair a spus:

„«Şi pe noaptea ce se scurge!»

Semnificând la fel cum unele părţi din ea le şterge pe celelalte părţi ale sale."

Mujahid, Abu Al-Aliyah, Qatada şi Malik, care au relatat de la Zaid ibn Aslam şi Ibn Zaid, au spus că:

„«Şi pe noaptea ce se scurge!»

semnifică atunci când se mişcă."

(relatat de Tabari)

În ceea ce priveşte declaraţia lui Allah subhanahu wa

ta'ala:

„Oare este acesta un jurământ pentru cel cu pricepere?”,

aceasta semnifică: pentru cel care deţine cunoştinţe, raţionament bun, logic, înţelegere şi discernământ religios.

Intelectul a fost numit «hijr», pentru că acesta împiedică persoana de la acţiuni şi vorbe nepotrivite. De aici deducem şi sensul lui Hijr Al-Bayt (zona de pe latura de nord a Ka'abei, care este înconjurată de zidul din incintă), care împiedică persoana care efectuează Tawaf-ul să se agaţe de peretele Ash-Sham.

De asemenea, termenul Hijr Al-Yamama (colivia porumbelului) este derivat din acest sens (împiedicarea).

S-a spus:

„*Hajara Al-Hakim cutare (Judecătorul a adoptat o hotărâre în ceea ce îl priveşte pe cutare) privează persoana de libertatea ei (spre exemplu: de a utiliza în mod liber averea sa).*”

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„(...) Este o barieră impusă [vouă tuturor]!”

(Surat Al-Furqan, 25:22)

Toate aceste exemple sunt pentru diferite cazuri, însă înţelesurile lor sunt similare.

În acest caz, jurământul se referă la timpul acordat adorării şi la actele de adorare în sine, aşa cum sunt Hajj-ul, Rugăciunea şi multe alte acte de adorare ale lui Allah subhanahu wa ta'ala, Evlaviosul, Ascultătorul robilor Săi care se tem şi sunt umili înaintea Lui, Preaînaltul, căutând, astfel, Faţa Sa cea Nobilă, efectuând toate acestea pentru apropierea de El, Preaînaltul.

Menţionarea distrugerii lui 'Ad

După menţionarea acestora şi a actelor de adorare şi de supunere în faţa Lui, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Oare nu ai văzut ce a făcut Domnul tău cu 'Ad?”

Aceştia erau oamenii care au fost nesupuşii, aroganţi, aflaţi în afara supunerii faţă de Allah subhanahu wa ta'ala, negându-i pe Mesagerii Săi, aleihum sallam şi respingând Scriptura.

De aceea, Allah subhanahu wa ta'ala menţionează distrugerea lor, anihilându-i şi făcând o legendă din ei, pentru a fi povestită şi luată drept avertis-

ment de cei care vin după ei.

El, Preaînaltul, spune:

„Oare nu ai văzut ce a făcut Domnul tău cu ’Ad, ~ Cu Iram, [cetatea] cu corturi ridicate?”

Aceştia au fost primii oameni, cei din neamul lui ’Ad. Ei erau descendenţii lui ’Ad ibn Iram ibn Aws ibn Sam ibn Nuh. Aceasta a fost spus de către Ibn Ishaq.

Ei sunt cei cărora Allah subhanahu wa ta’ala le-a trimis ca Mesager pe Hud, aleihi sallam. Cu toate acestea, ei l-au respins şi i s-au împotrivit.

Într-adevăr, Allah subhanahu wa ta’ala l-a salvat şi i-a salvat pe cei care au crezut cu el, aleihi sallam, şi i-a distrus pe cei care nu au crezut cu el, printr-un vânt furios, aşa cum este menţionat în Nobilul Coran:

„Pe care [Allah] l-a dezlănţuit împotriva lor [vreme de] şapte nopţi şi opt zile, una după alta! Şi ai fi putut să vezi neamul [de oameni] doborât, de parcă ar fi fost nişte trunchiuri goale de palmieri. ~ Oare mai vezi să fi rămas vreo urmă din ei?”

(Surat Al-Haqqa, 69:7-8)

Allah subhanahu wa ta’ala menţionează istorisirea lor în mai multe locuri din Nobilul Coran, astfel încât credincioşii să poată învăţa o lecţie din dispariţia acestora.

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Cu Iram, [cetatea] cu corturi ridicate (...),”

aceasta fiind o explicaţie suplimentară, care se adaugă clarificării originii lor.

În ceea ce priveşte spusele lui Allah subhanahu wa ta’ala:

„(...) cu corturi ridicate (...)”,

acestea semnifică faptul că ei obişnuiau să locuiască în case din împletituri de nuiele, care erau ridicate pe stâlpi fermi. Ei erau cei mai puternici oameni din acele timpuri, în ceea ce priveşte statura şi forţa lor. De aceea, Hud, aleihi sallam, le-a reamintit de această binecuvântare şi le-a indicat să se folosească de această putere prin a Îl asculta pe Domnul lor, care i-a creat.

El, subhanahu wa ta’ala, a spus:

„Aduceţi-vă aminte că El v-a făcut urmaşi ai neamului lui Noe şi v-a făcut mai mari la înfăţişare decât pe ei. Şi aduceţi-vă aminte de binefacerile lui Allah; poate că voi o să izbândiţi!”

(Surat Al-’A’raf, 7:69)

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„În ce-i priveşte pe cei din [neamul] ’Ad, ei s-au arătat cu semeţie pe Pământ, pe nedrept, zicând ei: «Cine este mai puternic decât noi?» Oare n-au văzut ei că Allah care i-a creat pe ei este mai puternic decât ei? Şi au tăgăduit ei semnele Noastre.”

(Surat Fussilat, 41:15)

De asemenea, Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Care nu a mai avut seamăn printre cetăţi”,

semnificând: nu a existat niciun alt neam creat asemenea lor, în ţara lor, datorită forţei, puterii şi măreţiei lor statuare. Mujahid a spus:

„*Iram a fost o naţiune veche, fiind primii oameni ai neamului lui ’Ad.*”

Qatada ibn Di’amah şi As-Suddi au spus:

„*Într-adevăr, Iram se referă la Casa Regală a lui ’Ad.*”

Această afirmaţie este bună şi solidă.

În ceea ce priveşte declaraţia lui Allah subhanahu wa ta’ala:

„Care nu a mai avut seamăn printre cetăţi”,

Ibn Zaid consideră că acest subiect de discuţie se referă la piloni, care erau cauza mândriei lor. El a spus:

„*Ei au construit piloni printre dealuri, care nu mai existaseră înainte pe pământurile lor.*”

(relatat de Tabari)

Însă, Qatada şi Ibn Jarir, radhi Allahu anhu, consideră că subiectul discuţiei se referă la tribul lui ’Ad, aceasta însemnând că nu a mai existat niciun alt trib creat pe Pământ, în perioada lor.

(relatat de Tabari)

Acest punct de vedere este cel corect.

Cuvintele lui Ibn Zaid reprezintă un punct de vedere slab, deoarece, dacă El, Preaînaltul, ar fi intenţionat aceasta, ar fi spus:

„*Care nu a mai fost printre cetăţi.*”

Însă, El, subhanahu wa ta’ala, a spus:

„Care nu a mai avut seamăn printre cetăţi.”

Apoi, Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Şi cu cei din neamul Thamud, care au tăiat stâncile (Jabu) din vale”,

semnificând: au tăiat pietrele în vale.

Ibn Abbas, radhi Allahu

anhu, a spus:

„Ei le ciopleau şi le tăiau."

De asemenea, aceasta a fost spus şi de Mujahid, Qatada, Ad-Dahhak şi Ibn Zaid.

Din această terminologie, se spune în limba arabă „tăierea pielii de leopard" – atunci când este sfâşiată şi „tăierea unui veşmânt" – atunci când este desfăcut.

Cuvântul «jayb» (buzunarul sau deschiderea de la haină), de asemenea, provine din Jabu.

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Şi vă scobiţi case în munţi, cu iscusinţă"

(Surat Aş-Şu'ara, 26:149)

O menţionare a lui Faraon

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Şi cu Faraon, stăpânul oştenilor"

Al-Awfi relatează de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, care a spus:

„Al-Awtad (stăpânul oştenilor) sunt armatele care s-au supus poruncilor lui."

(relatat de Tabari)

De asemenea, a fost spus că Faraonul folosea unghiile mâinilor şi picioarelor lor pentru a-i atârna în cuie de fier.

O afirmaţie similară a fost făcută de Mujahid, când el spunea:

„Atârnarea oamenilor în cuie, ţinuţi de unghiile lor."

(relatat de Tabari)

Sa'id ibn Jubair, Hasan şi As-Suddi, cu toţii au spus acelaşi lucru. Allah Preaînaltul a spus:

„Care au fost nelegiuiţi în cetăţile [lor] ~ Şi au înmulţit stricăciunea în ele.",

semnificând: s-au răzvrătit, fiind aroganţi, dorind să răspândească corupţia pe Pământ şi nedreptăţile în mijlocul oamenilor.

„Aşadar, Domnul tău a vărsat asupra lor chinuri felurite!",

semnificând: El, subhanahu wa ta'ala, a trimis din cer un chin asupra lor şi a făcut ca ei să fie copleşiţi printr-o pedeapsă care n-a putut fi îndepărtată de oamenii criminali.

Allah Preaînaltul este Atoatevăzător

Despre declaraţia lui Allah

subhanahu wa ta'ala:

„Domnul tău este la pândă!",

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„*El aude şi El vede*."

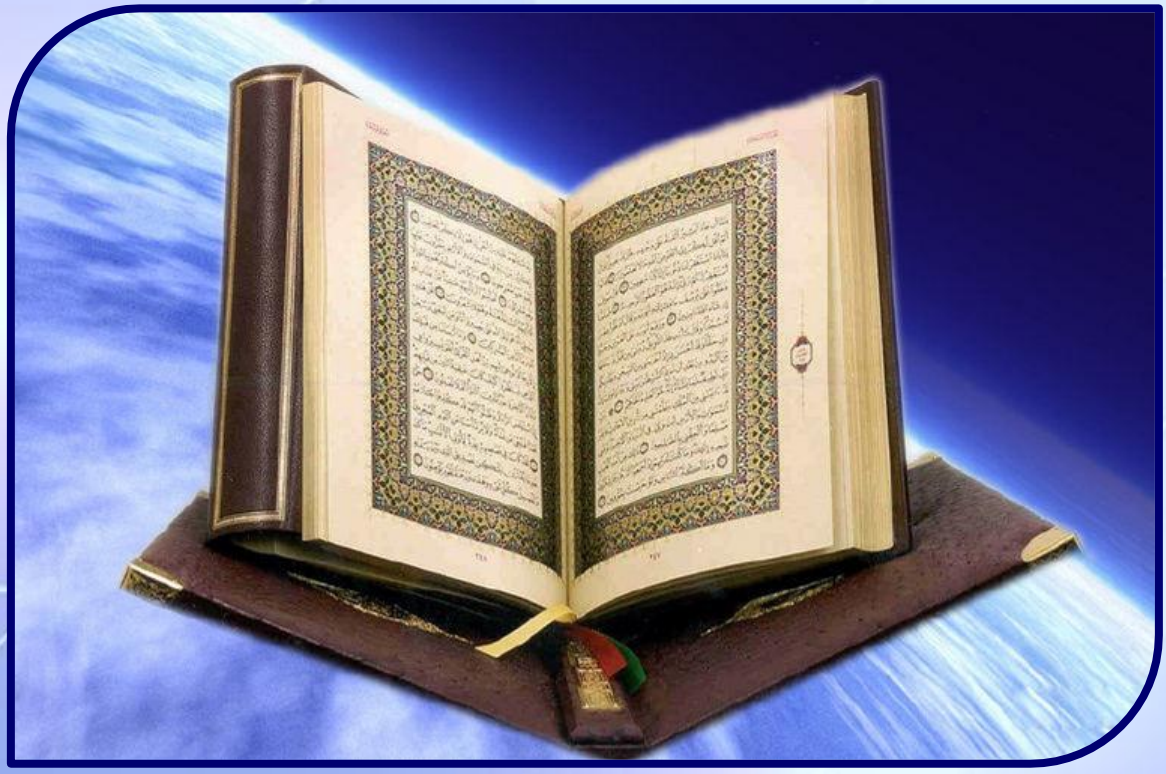
Aceasta înseamnă că El, subhanahu wa ta'ala, supraveghează Creaţia Lui, observând ceea ce robii Săi fac şi El, Preaînaltul, îi va răsplăti atât în această viaţă, cât şi în Viaţa de Apoi, bazându-se pe ceea ce fiecare dintre ei s-a străduit să facă.

Allah subhanahu wa ta'ala va aduce toată Creaţia în faţa Lui şi El, Preaînaltul, va judeca cu dreptate.

Allah subhanahu wa ta'ala va răsplăti pe fiecare cu ceea ce merită, căci El, Preaînaltul, este departe de nedreptate şi tiranie.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

بسم الله الرحمن الرحيم

Înţelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, în corectarea greşelilor oamenilor

(continuare)

~ tradus de Alya Iacob ~

Explicarea efectelor grave ale greşelilor

Abu Tha'laba Al-Khashani a relatat:

„Despre momentul în care oamenii se aşezau într-o tabără, Amr ibn Uthman Al-Himsi a spus:

«Ori de câte ori Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, se oprea într-un loc şi se aşeza o tabără, oamenii se răspândeau în văi şi munţi. Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a spus:

„Răspândirea voastră în aceste văi şi în aceşti munţi este numai de la Şeitan."

După aceasta, oamenii au stat toţi împreună, atunci când se aflau într-o tabără, atât de apropiaţi încât dacă o mantie era aruncată peste ei, i-ar fi acoperit pe toţi.»"

(relatat de Abu Dawud)

Se poate observa că îngrijorarea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, pentru companionii săi, radhi Allahu anhum, era asemenea celei simţite de un comandant pentru trupele sale. Dispersarea armatei, atunci când se oprea pentru tabără, era un truc de la Şeitan, audhu billehi minnu, pentru a îi face pe musulmani să fie mai slabi, acest lucru făcând totul mult mai uşor pentru inamicii care îi atacau. Împărţindu-se în mai multe locuri, era mai dificil pentru un grup al armatei să vină în ajutorul altui grup.

(*Dalil Al-Falihin*, 6/130)

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să explice cât de serioasă şi de periculoasă poate fi o greşeală şi ce urmări grave poate avea aceasta

şi toţi companionii, radhi Allahu anhum, se supuneau ordinului Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, atunci când îl primeau.

Nu'man ibn Bashir, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Aşezaţi-vă în rânduri, atunci când sunteţi în Rugăciune, altfel Allah vă va schimba feţele."

(relatat de Bukhari)

Tot el a mai relatat:

„Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să ne îndrepte rândurile ca şi cum ar fi vrut să îndrepte o săgeată cu ajutorul nostru, până când a văzut că am învăţat acest lucru de la el. Într-o zi, a ieşit şi, atunci când era pe punctul de a rosti Takbir-ul (Allah este Cel mai Mare!), a observat un bărbat, al cărui piept ieşea în afara rândului. De aceea, el, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«O, voi, sclavi ai lui Allah, îndreptaţi rândurile voastre, altfel Allah va crea neînţelegeri între voi.»"

(relatat de Muslim)

Anas ibn Malik, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Staţi apropiaţi atunci când vă aflaţi în rând, apropiaţi-vă unul de altul, gât lângă gât, pentru că, pe Cel în Mâinile căruia se află sufletul meu, îl văd pe Şeitan venind prin aceste spaţii rămase libere, asemenea unei mici oi negre."

(relatat de Abu Dawud)

Aşadar, se poate observa cât de importantă este explicarea greşelii, numai astfel putându-se convinge o persoană să îşi îndrepte comportamentul inadecvat.

Un exemplu în acest sens este cel al bărbatului care a blestemat vântul. Muslim relatează sub autoritatea lui Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că un om a blestemat vântul, pentru că îi smulsese mantia, iar Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

„Nu îl blestema, pentru că face numai ceea ce i se comandă şi dacă o persoană blestemă ceva ce nu merită să fie blestemat, blestemul se va întoarce asupra sa."

(relatat de Abu Dawud)

Bukhari a relatat că Abu Musa Al-Ashari, radhi Allahu

anhu, a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a auzit un om lăudând un bărbat, exagerând cu aceasta. El, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

«L-ai distrus.»,

sau

«Ai rupt spatele omului.»”

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a explicat faptul că a exagera atunci când se laudă o persoană este o greşeală, care poate avea consecinţe grave. Acest lucru poate face ca persoana care este lăudată să se simtă mândră, inima sa umplându-se, astfel, cu aroganţă şi chiar să înceapă să îi placă să primească atâtea laude. Toate acestea pot conduce, în final, la ceea ce a spus şi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, „l-ai distrus” sau „ai rupt spatele omului”. Mai mult decât atât, dacă o persoană merge cu laudele la extrem, spune lucruri de care nu este foarte sigură, afirmă ceva ce nu poate şti cu siguranţă sau poate spune chiar lucruri neadevărate, iar aceasta este un dezastru, mai ales atunci când persoana căreia i se aduc laude este un asupritor sau un conducător tiranic.

(*Fath*, 10/478)

În general, nu este recomandată lăudarea oamenilor. Totuşi, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să laude oamenii atunci când aceştia erau prezenţi, deoarece persoanele modeste nu pot fi afectate de laude şi nu vor deveni arogante, pentru că ele îşi cunosc natura lor.

Unii dintre salafi au spus:

„Dacă un om este lăudat în prezenţa sa, atunci el să spună:

«O, Allah, iartă-mă pentru ceea ce ei nu ştiu, nu mă face responsabil pentru ceea ce spun ei şi fă-mă mai bun decât mă cred ei.»”

(*Fath*, 10/478)

Corectarea greşelii prin exemplul arătat

În multe cazuri, acest lucru este mai eficient decât corectarea greşelii prin teorie, fapt pentru care Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să procedeze astfel.

Jubair ibn Nufair a relatat de la tatăl său, care a venit la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, cerând apă pentru wudhu, spunându-i:

„«Fă wudhu, Abu Jubair.»

Abu Jubair a început prin a își spăla gura, însă Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

«Abu Jubair, nu începe cu gura, pentru că așa încep necredincioșii.»

Apoi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a cerut din nou apă și s-a spălat pe mâini până când mâinile lui s-au curățat, apoi și-a clătit gura și nasul de trei ori, și-a spălat fața de trei ori, apoi brațul drept până la cot de trei ori, apoi pe cel stâng de trei ori, apoi și-a șters capul și și-a spălat picioarele.”

(relatat de Bayhaqi)

Se remarcă faptul că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a atras atenția companionului său, radhi Allahu anhu, și i-a corectat imediat greșeala, spunându-i că necredincioșii încep cu spălatul gurii, ceea ce înseamnă că un necredincios nu se spală pe mâini înainte să mănânce (acest lucru a fost spus de Sheikh Abdul-Aziz ibn Baz, atunci când a fost întrebat despre interpretarea acestui hadith și Allah subhanahu wa ta’ala știe mai bine).

A oferi o alternativă

Abu Narda a relatat că a auzit de la Abu Sa’id Al-Khudri, radhi Allahu anhu, care a spus:

„Un vânzător de curmale a venit la Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, cu o sa’a de curmale de foarte bună calitate, având exact aceeași culoare ca și curmalele pe care le avea Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a întrebat:

«De unde sunt acestea?»

Bărbatul a răspuns:

«Am mers și am vândut două sa’a de curmale de calitate inferioară pentru o sa’a de curmale de calitate bună, ca acestea, deoarece acesta este prețul care se oferă în piață pentru curmalele de calitate inferioară și acesta este și prețul pentru curmalele de calitate superioară.»

Atunci când a auzit aceasta, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Vai ție! Tu ai acționat numai din interes, atunci când te-ai hotărât să schimbi curmalele de calitate inferioară cu cele de calitate superioară. Ar trebui să vinzi acele curmale pe o anu-

mită sumă de bani şi cu acei bani să cumperi orice fel de curmale îţi plac.» (...)”

(relatat de Muslim)

Conform altei relatări, într-o zi, un sclav al Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, a adus câteva curmale proaspete pentru că ale sale erau uscate, iar atunci Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«De unde sunt acestea?»

El a spus:

«Am cumpărat o măsură din acestea pentru două măsuri din curmalele tale.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Nu face acest lucru, pentru că nu este corect. Mai întâi vinde-le pe cele pe care le ai, apoi cumpără oricare alte curmale vrei.»”

(relatat de Ahmad)

Observăm, însă, de multe ori, în cazul celor care caută să impună ceea ce este bine şi să interzică ceea ce este rău, o deficienţă în metodele pe care le folosesc, deoarece rareori explică şi în ce constă greşeala respectivă, de regulă doar afirmând că acel lucru este haram, fără a oferi o alternativă sau fără a explica ceea ce trebuie făcut pentru a se îndrepta comportamentul.

Este bine-cunoscut faptul că Islamul oferă întotdeauna şi alternative pentru a compensa lucrurile care au fost interzise. Astfel, de exemplu, atunci când zina (adulterul) a fost interzis, a fost prescrisă căsătoria, atunci când a fost interzisă ribaa (cămătăria), a fost introdus comerţul, atunci când porcul sau carnea fiecărei creaturi cu colţi sau gheare au fost interzise, a fost permisă carnea bovinelor junghiate şi a altor animale. Dacă o persoană face o greşeală, Islamul îi arată cum se poate îndrepta, prin căinţă. Prin urmare, cel care face dawa, trebuie să urmeze Sharia, să ofere alternative şi să găsească o cale acceptabilă pentru a îndrepta o greşeală.

Este important să se sublinieze faptul că oferirea de alternative trebuie făcută numai în cazul în care acest lucru este posibil. Uneori, o greşeală poate fi un lucru care trebuie neapărat să fie oprit, însă, nu se poate oferi niciun fel de opţiune realistă, fie pentru că situaţia respectivă este mult prea departe de ceea ce Allah subhanahu wa ta’ala a prescris, fie pentru că persoana care do-

reşte să îndrepte răul nu îşi mai aminteşte niciun fel de alternativă. În acest caz, tot ceea ce trebuie făcut este oprirea acesteia.

Ghidarea oamenilor pentru a preveni comiterea de greşeli

Cel care doreşte să ghideze pe cineva, pentru a face numai ceea ce este bine, trebuie să explice consecinţele pe care o anumită greşeală le poate provoca, deoarece întotdeauna este mai bine să se prevină o situaţie nedorită. Cunoscând efectele negative, persoana poate evita să facă ceea ce este greşit.

Imam Malik a relatat că Mohammed ibn Abu Umama ibn Sahl ibn Hanif a spus că l-a auzit pe tatăl său povestind că, atunci când se îndreptau spre Mecca împreună cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-au oprit la Al-Kharar şi:

„Abu Sahl ibn Hanif a făcut ghusl când se afla la Al-Kharrar, timp în care şi-a scos haina pe care o avea pe el. Amir ibn Rabi'a îl privea, deoarece Sahl avea o piele frumoasă, foarte albă. De aceea, Amir i-a spus:

«Nu am văzut nimic mai frumos decât ceea ce am văzut astăzi, nici chiar pielea fecioarelor nu este mai frumoasă.»

Sahl s-a simţit rău şi a devenit foarte bolnav. Când Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a sosit, i s-a spus:

«O, Mesager al lui Allah, Sahl se simte rău şi nu mai poate să te însoţească»

Apoi, Sahl i-a povestit Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, ceea ce s-a întâmplat între el şi Amir, la care Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«De ce ar vrea vreunul dintre voi să îşi ucidă fratele? Pentru ceea ce ţi-a plăcut la el, ar fi trebuit să te rogi ca să primească Binecuvântarea lui Allah. Însă, ochiul răului este prezent. Fă wudhu, ca să îl poţi ajuta.»

Amir a făcut wudhu şi, astfel, Sahl s-a însănătoşit şi a putut să îl însoţească pe Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, simţindu-se bine acum."

Astfel, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a învăţat pe oameni că este de preferat să se prevină comiterea unei greşeli,

deoarece unele lucruri, odată făcute, nu mai pot fi corectate.

Abordarea greşelii în termeni generali şi a nu confrunta în mod direct oamenii cu greşelile pe care le comit

Este de preferat uneori să nu existe o confruntare directă între cel care a comis greşeala şi persoana care observă acest lucru. În unele situaţii, poate fi mai bine să se abordeze greşeala în termeni generali, fără a indica în mod direct numele persoanei care a comis ceva neadecvat.

Anas ibn Malik, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Care este problema cu unii oameni, care preferă să ridice privirea spre ceruri în timp ce se roagă?»

El a vorbit dur, apoi a adăugat:

«Aceşti oameni ar trebui să înceteze (să se mai uite la cer în timp ce se roagă), deoarece, altfel, vederea le va fi luată.»”

(relatat de Bukhari)

De asemenea, în cartea sa, *As-Sunan*, Nasa'i a relatat de la Shabib Abu Rawh, care a auzit de la unul dintre companionii Profetului, radhi Allahu anhu:

„Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, se ruga Fajr, recitând Surat Ar-Rum (30), însă s-a încurcat în recitarea ei. Atunci când a terminat Rugăciunea, a spus:

«Ce se întâmplă cu unii oameni, care se roagă împreună cu noi, fără a face abluţiunea în mod corespunzător? Astfel de oameni ne fac pe noi toţi să ne încurcăm, atunci când recităm din Coran.»”

Sunt multe exemple în acest sens, toate indicând că uneori este de preferat ca identitatea persoanei care a greşit să nu fie dezvăluită, deoarece o abordare indirectă a problemei şi evitarea unei confruntări directe pot avea numeroase beneficii, dintre care amintim:

- în acest mod, se evită o eventuală reacţie negativă din partea persoanei care a comis greşeala, care nu este astfel, tentată să se răzbune pentru cuvintele care i-au fost adresate, din dorinţa de a se apăra;
- această modalitate de a sublinia greşeala este o practică mult mai uşor de acceptat

de către oameni şi mult mai eficientă în corectarea faptei;

- procedându-se aşa, se ascunde greşeala persoanei în faţa celorlalţi, evitându-se, astfel, umilirea acesteia;

- cel care corectează astfel, este mai iubit şi pe viitor, vorbele sale vor fi ascultate cu mai mult interes, crescând receptivitatea celorlalţi.

A provoca opinia publică împotriva celui care a comis greşeala

Această metodă trebuie utilizată doar în situaţii rare şi doar atunci când este cu adevărat necesar, când nu există o altă modalitate de a corecta greşeala.

Abu Juhayfa a relatat:

„Un bărbat s-a plâns Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, cu privire la vecinul său. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

«Ia-ţi lucrurile şi pune-le în mijlocul drumului, astfel încât oricine va trece pe lângă ele îl va blestema.»

Oricine trecea pe lângă acestea, îl blestema pe vecin. Apoi, el a mers la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi i-a spus:

«Câţi oameni am întâlnit!»

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

«Blestemul lui Allah se află deasupra tuturor acestor blesteme.»

Apoi, i-a spus celui care s-a plâns:

«Ai destul acum.»

sau ceva asemănător.”

(relatat de Abu Dawud)

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Supremaţia inconfundabilă
Expuneri asupra Islamului

Scrieri selectate ale Sheikh-ului Al-Islam, Ad-Din Ibn Taymiyya, compilate şi traduse de Mohammed Abdul-Haqq Ansari

(continuare)

~ tradus de Alya Iacob ~

Ta'wil – interpretarea pentru înţelegerea frazei

În Nobilul Coran, aceasta se numeşte tăfsir, iar în Sunna, aceasta este ta'wil, ceea ce înseamnă înţelegerea frazei.

În Nobilul Coran, găsim ta'wil de 17 ori; este contextul, unde vrea să ajungă sensul. Iar tăfsir, în Coran, este scris o singură dată. Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Tăfsir înseamnă detalii, explicaţii."

Spre exemplu, atunci când visăm, se spune ta'wil.

Salafii au spus că ta'wil are două sensuri:

❖ primul este de a explica un pasaj şi de a determina sensul său, chiar dacă acest sens este de acord cu afirmaţiile din paragraf sau le contrazice;

❖ al doilea este de a realiza ceea ce spun cuvintele.

Dacă contextul impune ceva, ta'wil-ul lui este cel pe care cuvintele îl comandă, dar dacă contextul spune un anumit lucru, atunci ta'wil-ul lor este reprezentat de accentuarea lucrurilor care au fost spuse.

Cu toate acestea, în limba folosită mai târziu de autori, ta'wil-ul este folosit cu sensul de a se îndepărta şi de a adopta un sens mai puţin evident al cuvintelor şi să adopte un sens mai puţin evident, pentru orice motiv asociat acestuia.

Ta'wil, în limbajul folosit mai târziu, de jurişti, teologi, tradiţionalişti şi sufiţi, este reprezentat de lăsarea sensului, în baza unor motive asociate cu paragraful. Acesta este ta'wil-ul, care este menţionat în lucrările cu privire la principiile

jurisprudenţei, sau cu privire la controversele juridice.

Atunci când o persoană spune că un hadith sau un text este subiect pentru ta'wil sau că acesta trebuie să fie interpretat pentru a se înţelege dacă acest lucru poate fi subiect de ta'wil sau nu, trebuie să fie foarte atentă, deoarece alţii o pot acuza că face ta'wil şi îi pot cere să explice motivele pentru care face acest lucru.

Persoana care face ta'wil trebuie să îndeplinească două condiţii: în primul rând, trebuie să demonstreze că textul poate însemna şi ceea ce persoana sugerează, iar în al doilea rând, trebuie să precizeze un motiv pentru care se îndepărtează de sensul aparent, în favoarea sensului pe care vrea să îl dea persoana. De asemenea, acesta este sensul în care ta'wil este folosit în discuţiile care privesc Atributele Divine.

Prin urmare, în limba veche, ta'wil are două sensuri. Unul este de a explica (tăfsir) un paragraf şi de a descoperi sensul, indiferent dacă sensul este de acord sau nu cu textul din paragraf. Din aceasta se înţelege că ta'wil poate însemna la fel de mult ca şi tăfsir-ul textului, fiind sinonime. Aceasta este, şi Allah subhanahu wa ta'ala ştie mai bine, ceea ce Mujahid implică atunci când spune că învăţaţii afirmă că ştiu ta'wil-ul anumitor versete, sau când Mohammed ibn Jarir At-Tabari scrie în comentariul său:

„Opiniile cu privire la ta'wil-ul acestui cuvânt (Allah) sunt următoarele...”, sau că:

„Învăţaţii de ta'wil au opinii diferite cu privire la acest verset.”

Pentru siguranţă, ceea ce el înţelege prin ta'wil are, aici, sensul de tăfsir (explicaţie).

Al doilea sens pe care limba veche îl foloseşte pentru ta'wil şi pe care îl putem vedea şi ca pe un al treilea sens, face referire la lucrul în sine, care este intenţionat în cuvinte. Dacă aceste cuvinte conţin o comandă, ta'wil poartă sensul lucrului comandat, iar dacă aceste cuvinte conţin informaţii, ta'wil-ul este producerea lucrului informat.

Al treilea sens pentru ta'wil că acesta reprezintă o parte din limba Nobilului Coran, de exemplu cuvintele lui Iacob, adresate fiului său Iosif, aleihum sallam:

„Astfel te alege Domnul tău

şi te învaţă tâlcuirea vedeniilor şi va împlini El binefacerea Sa asupra ta şi asupra neamului lui Iacob, aşa cum a împlinit-o El şi asupra celor doi părinţi ai tăi, Avraam şi Isaac, căci Domnul tău este Atoateştiutor [şi] Înţelept [*'Alim, Hakim*]."

(Surat Yusuf, 12:6)

şi cuvintele lui Iosif, aleihi sallam, adresate părinţilor săi, atunci când membrii marii lui familii au intrat în Egipt şi el a pregătit o casă pentru ei:

„Şi când au intrat la Iosif, i-a primit el pe părinţii săi şi a zis: «Intraţi în Egipt – cu voia lui Allah – în siguranţă!» ~ Şi el i-a ridicat pe părinţii săi pe tron şi au căzut [cu toţii] dinaintea lui, prosternându-se, iar el a zis: «O, tată! Acesta este tâlcul vedeniei mele de odinioară. Domnul meu a făcut-o să fie adevăr (...)»"

(Surat Yusuf, 12:99-100)

În hadith-urile în care Iacob, aleihi sallam, face referire la vise şi ta'wil-ul lor, înseamnă lucrurile spre care ele arată, aşa cum reiese din cuvintele lui Iosif:

„Acesta este ta'wil, din visele mele vechi."

Un verset în ta'wil este acela care le prezice.

Într-un alt verset, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Apoi, dacă aveţi neînţelegeri într-o chestiune, aduceţi-o [întru judecare] la Allah şi la Trimis, dacă voi credeţi în Allah şi în Ziua de Apoi! Aceasta este mai bine şi cu mai bune urmări."

(Surat An-Nisa', 4:59),

aceasta însemnând: va conduce la cele mai bune şi mai lăudabile ca ta'wil. Aici, ta'wil înseamnă sfârşitul acţiunilor lor, care fac referire la subiectele din Nobilul Coran şi Sunna, iar în aceste versete, ta'wil-ul citat mai sus din Sura Yusuf în interpretarea ta'wil-ului viselor.

Similar, ta'wil în surele Al-'A'raf, Yunus şi 'Al-'Imran înseamnă interpretarea Coranului.

În concluzie, ta'wil este ceea ce reprezintă cuvintele, lucrul la care ele fac referire sau lucrul spre care arată şi, evident, lucrul pe care îl reprezintă, face referire sau îndrumă (mustaqqar) sugerează realitatea lucrului în sine, pe care ele îl exprimă. Acest lucru este confirmat şi de limba veche folosită, care explică cuvântul mustaqqar în versetul:

„Fiecare profeţie are un timp al său şi [în curând] le veţi cunoaşte.”

(Surat Al-’An’am, 6:67),

aceasta fiind realitatea.

În cazul în care cuvintele conţin informaţii, acestea vor arăta sau vor face referire la lucrul informat, dar atunci când nu arată sau nu fac referire la nimic, atunci vor fi evitate.

Pe de altă parte, dacă aceste cuvinte sunt folosite la modul imperativ, ele vor îndruma şi se vor încheia cu lucrul poruncit şi care nu este deja împlinit. Prin urmare, dacă informaţia este despre un lucru promis, sau o avertizare, atunci acesta va duce la rezultatul aşteptat.

Acesta este susţinut şi de hadith-ul în care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a recitat versetul:

„«Spune: „El este în stare să trimită împotriva voastră chin, fie de deasupra voastră, fie de sub picioarele voastre, sau să vă amestece în secte şi să vă facă să gustaţi vătămare unii de la alţii!” Priveşte cum tâlcuim Noi versetele [Noastre]! Poate că ei vor înţelege!”»

(Surat Al-’An’am, 6:65),

iar apoi a spus că acest lucru se va întâmpla, asemenea ta’wil-ului său, şi anume lucrul care nu s-a întâmplat încă.”

(relatat de Bukhari şi Tirmidhi)

Allahu Alam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala

Al-Khaaliq (ٱلْخَالِقُ) – Făcătorul / Al-Khallaq (ٱلْخَلَّاقُ) – Creatorul

~ de Ionela Noour ~

Tot ceea ce există în Univers este Creaţia lui Allah subhanahu wa ta'ala, tot ceea ce vedem în jurul nostru este dovada Existenţei Lui, Preaînaltul.

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„În crearea cerurilor şi a Pământului şi în schimbarea nopţii şi a zilei sunt semne pentru cei dăruiţi cu minte, ~ Care Îl pomenesc pe Allah, stând [în picioare], şezând [jos] sau pe o parte şi cugetă la facerea cerurilor şi a Pământului, [zicând]: «Doamne, n-ai făcut acestea în deşert! Slavă Ţie! Apără-ne pe noi de chinul Focului!»"

(Surat 'Al-'Imran, 3:190-191)

Acest verset ne arată clar că trebuie să ne rugăm numai lui Allah Creatorul, lui Allah Unicul şi nimănui altcuiva:

„O, voi oameni, slăviţi-L pe Domnul vostru, care v-a făcut pe voi şi pe cei de dinaintea voastră. Ca să aveţi frică [de El]."

(Surat Al-Baqara, 2:21)

De asemenea, Allah subhanahu wa ta'ala mai spune:

„Spune: «Ce credeţi voi despre acelea pe care le chemaţi în locul lui Allah? Arătaţi-mi ce au creat ei pe pământ! Sau au ei vreo parte [alături de Allah] la ceruri? Aduceţi-mi mie o carte de dinaintea acesteia sau vreo urmă de ştiinţă, dacă voi grăiţi adevăr!»"

(Surat Al-'Ahqaf, 46:4)

De asemenea găsim:

„El este Allah: Făcătorul [*Al-Khaaliq*], Creatorul [*Al-Baari'*], Dătătorul de chipuri [*Al-Musawwir*]. Ale Lui sunt numele cele mai frumoase. Pe El Îl laudă cele din ceruri şi cele

de pre Pământ. (...)"

(Surat Al-Haşr, 59:24)

De multe ori găsim aceste trei Nume extraordinare ale lui Allah Preaînaltul dezbătute împreună, deoarece putem spune că ele sunt inseparabile. Cuvântul «khaalq» (facerea) înseamnă Decretul Divin al lui Allah Preaînaltul de a crea, cuvântul «baar» (invenţie) înseamnă Actul Său Divin de a aduce aceste lucruri din nonexistenţă la existenţă, iar cuvântul «taswiir» (modelare) înseamnă Actul Său Divin de a da acestor lucruri o anumită formă.

În acest număr al revistei ne vom ocupa doar de primul Nume-Atribut, urmând ca celelalte două să fie dezbătute în numerele viitoare ale revistei, inshaAllah.

Al-Khaaliq şi ***Al-Khallaq*** sunt două Nume care au o origine comună. *Al-Khaaliq* se găseşte de 11 ori în Sfântul Coran:

„El este Allah: Făcătorul [*Al-Khaaliq*], Creatorul [*Al-Baari'*], Dătătorul de chipuri [*Al-Musawwir*]. Ale Lui sunt numele cele mai frumoase. Pe El Îl laudă cele din ceruri şi cele de pre Pământ. El este Cel Puternic [şi] Înţelept [*Al-'Aziz, Al-Hakim*]."

(Surat Al-Haşr, 59:24)

Al-Khallaq este menţionat doar de două ori în Coranul cel Sfânt:

„Domnul tău este Creatorul [şi] Atoateştiutorul [*Al-Khallaq, Al-'Alim*]."

(Surat Al-Hijr, 15:86)

Dacă ne uităm la rădăcina acestor două Nume, vedem că ceea ce au în comun este *Khalq*, care are două înţelesuri de bază: unul dintre ele este crearea a ceva ce este complet *original*, fără să fii existat ceva asemenea lui înainte şi a fost creat din nimic, iar celălalt sens este cel de *estimare*, *măsurătoare*.

Referitor la Allah subhanahu wa ta'ala, Numele Divin *Al-Khaaliq* şi forma sa intensă *Al-Khallaq* se referă la **Creaţia Sa**, arătând conţinutul Universului, deci că Allah Preaînaltul este Creatorul Universului şi tot ceea ce conţine acesta.

„O, oameni! Aduceţi-vă aminte de îndurarea lui Allah asupra voastră! Oare mai este vreun alt creator afară de Allah, care să vă dăruiască cu cele de trebuinţă pe voi din cer şi de pre Pământ? Nu există altă

divinitate afară de El! Cum de puteţi voi fi abătuţi?”

(Surat Fatir, 35:3)

Allah este Cel mai Bun Creator. Aceasta este o caracteristică unică, El Singurul este Creatorul, Cel care creează din nimic. Orice altceva în afara lui Allah este creaţie. Când ne gândim la principiul de bază al Tawhid-ului, al Unităţii lui Allah subhanahu wa ta’ala, acesta are elemente dualistice în el: Unitatea lui Allah Preaînaltul este diferită de unitatea creaţiilor Sale.

Tot ceea ce este în afara Lui, este creaţie şi tot ceea ce considerăm a fi creat de fiinţa umană în această lume este, de fapt, o manipulare a Creaţiei originale a lui Allah subhanahu wa ta’ala. Fiinţele umane nu sunt capabile să creeze din nimic; tot ceea ce ele creează este, de fapt, o manipulare a ceea ce există deja. Deci, tot ceea ce se referă cu aluzie la fiinţele umane, este metaforic, nu este o creaţie umană.

De exemplu, un scaun are metal, lemn… oricare din aceste materiale este din altceva: lemnul vine din pădure, metalul din stânci. Deci ele sunt manipulate şi noi le asamblăm pentru a produce un scaun. Probabil este un model unicat şi atunci are *originalitate*, dar tot nu este din nimic. Este din ceva care există deja. Doar Allah Preaînaltul este Cel care creează din nimic.

Lingvistic, *Creatorul* este un Nume de exagerare a participiului prezent. Spunem: Iertătorul şi Cel mai Iertător; Creatorul şi Creatorul Suprem. Ce înseamnă această exagerare în Numele lui Allah subhanahu wa ta’ala? Semnifică *cantitate* şi *calitate*. Spre exemplu, Cel mai Iertător: dacă facem o greşeală, Allah Preaînaltul ne va ierta, prin Voia Lui. Iar dacă facem mii de greşeli, chiar şi unele foarte mari, prin Mila şi Îndurarea Sa, El, Preaînaltul, ne va ierta şi va şterge păcatele noastre, inshaAllah. El, Milostivul, iartă păcatele, în ciuda numărului lor, chiar dacă ar fi cât spuma mării.

Cantitatea şi calitatea se referă la faptul că oricare ar fi păcatul, el va fi iertat de Allah subhanahu wa ta’ala, inshaAllah, căci Allah este Cel mai Iertător; El este Marele Creator. Dar a fi Creativ are sensul de cantitate, El creează ceea ce vrea. Cantitatea apare

în Cuvintele lui Allah Preaînaltul astfel:

„Dacă El ar voi, v-ar lua – o, oameni! – şi ar aduce alţii [în locul vostru], căci Allah are putere să facă aceasta."

(Surat An-Nisa', 4:133)

El, Preaînaltul, a creat miliarde şi miliarde de fiinţe, şi aceasta este cantitatea. Însă:

„Şi vei vedea munţii pe care-i crezi nemişcaţi cum trec asemenea trecerii norilor. [Aceasta este] lucrul lui Allah, care a făcut totul desăvârşit. El este Bineştiutor a ceea ce faceţi voi."

(Surat An-Naml, 27:88),

este perfecţiunea.

„[El] a creat cerurile şi Pământul întru adevăr şi v-a dat vouă chipuri. Şi a făcut chipurile voastre frumoase. Şi la El este întoarcerea."

(Surat At-Taghabun, 64:3)

Allah este Creatorul; El este *Al-Khaaliq*, *Al-Khallaq* şi El e *Ahsan Al-Khaaliqin* (Cel mai Bun dintre creatori). Acest lucru îl putem găsi în două locuri:

„Apoi am făcut din picătură un cheag şi am făcut din cheag o bucată de carne şi am făcut din bucata de carne oase şi am îmbrăcat oasele cu carne. Apoi l-am scos la iveală ca o altă făptură. Binecuvântat fie Allah, Făcătorul, Cel Bun!"

(Surat Al-Mu'minun, 23:14)

Al doilea loc este când Elia, aleihi sallam, a spus neamului său:

„Îl chemaţi voi pe Baal (81) şi-l părăsiţi voi pe Cel mai Bun Creator? ~ Allah este Domnul vostru şi Domnul părinţilor voştri cei dintâi.»"

(Surat As-Saffat, 37:125-126)

Explicaţia numărului din paranteză, din verset:

81) Zeitate a fenicienilor.

Dacă apelăm la o altă divinitate în afară de Allah Creatorul, pentru a-i cere anumite favoruri, sigur vom rătăci de la Calea cea Dreaptă. Aceasta deoarece numai Allah Al-Khaaliq asigură, inshaAllah, fericirea şi bunăstarea noastră, dacă noi Îl urmăm pe El, Unicul. Dacă ne rugăm Lui, Preaînaltul, vom fi feriţi, inshaAllah, de pedeapsa Sa şi vom avea răsplată, atât în această lume, cât şi în Viaţa de Apoi. De asemenea, rugându-ne Lui, vom fi admişi în grădinile Paradisului Său, inshaAllah, în care vom fi fericiţi pentru totdeauna.

Doar Făcătorul trebuie a-

dorat şi nimeni cu excepţia Făcătorului nu trebuie ascultat şi urmat. De ce? Răspunsul este simplu: nu este El Cel care ne-a creat? Ba da, cu adevărat, căci El este Atoateştiutor, Cel care ştie natura omului şi nevoile lui, Cel care ştie ce îl face pe om bun sau rău, fericit sau nefericit, ceea ce-l face măreţ sau smerit, paşnic sau speriat. Cu adevărat, Allah este Atoateştiutor.

Dacă omul urmează altă divinitate în afară de Allah Preaînaltul, el va fi pierdut, deoarece aceasta nu îi va oferi niciodată Adevărul, care să îi permită să trăiască în pace şi linişte. Aceasta deoarece fericirea şi liniştea omului sunt realizate doar atunci când convingerile sale sunt conforme cu texte autentice religioase, cu logica, cu natura umană pură şi cu realitatea. Aceasta înseamnă că pentru a fi fericit, este nevoie de patru lucruri: *realitate*, *texte religioase autentice*, *logică* şi *natură umană pură*. Acesta este Adevărul! Dacă ne bazăm viaţa de zi cu zi pe texte autentice religioase, pe logică şi o bună raţiune, pe realitatea obiectivă şi pe natura umană pură, vom fi drepţi, fericiţi şi prosperi, inshaAllah. Atunci vom fi cu Adevărul. Şi oricine este cu Adevărul este, pe bună dreptate, ghidat şi nu va suferi eşecuri, dezamăgiri, frustrări.

Am spus mai înainte că există o logică a credinţei în Allah subhanahu wa ta'ala. El, Preaînaltul, spune în Surat At-Tur:

„Oare au fost ei creaţi de nimeni sau ei sunt creatorii? ~ Sau au creat ei cerurile şi Pământul? Nu, ei nu cred cu convingere!"

(Surat At-Tur, 52:35-36)

Aici, ca şi în majoritatea versetelor din Coran, oamenii sunt neglijenţi, ei nu reflectă asupra Coranului, nu cred în Binefacerile lui Allah subhanahu wa ta'ala, în Îndurarea Lui, în Binecuvântările din viaţa lor, astfel că El, Preaînaltul, le aminteşte cum a fost creat Universul, cum a creat El, Atotputernicul, tot ceea ce există în această lume; El le aminteşte că Allah este Creatorul.

A crede într-un Creator este o credinţă logică şi motivată; şi cu toate acestea, puţini oameni din această lume cred cu adevărat că nu există decât un singur Dumnezeu; ori există unii care cred că suntem aici

printr-o întâmplare. Așa că Allah subhanahu wa ta'ala le oferă un exemplu logic, asupra cărora să reflecteze, astfel:

„Oare au fost ei creaţi de nimeni sau ei sunt creatorii? ~ Sau au creat ei cerurile şi Pământul? Nu, ei nu cred cu convingere!"

(Surat At-Tur, 52:35-36)

Îi întreabă:

Au fost ei creaţi din nimic? Sau de nimic?

Am spune nu. Într-un sens comun, se zice că nimic nu poate produce ceva. Dacă nimic nu a fost acolo, cum am putea fi aduşi în existenţă?

Cealaltă opţiune:

Ori s-au creat ei înşişi?

Din nou spunem: nu e logic.

Am fi putut noi să ne creăm pe noi înşine?

Pentru a se crea pe sine, primul trebuie să nu fi existat. Şi dacă nu existăm, cum ne putem crea pe noi înşine?

Şi cine a creat cerurile şi Pământul?

Acestea sunt mai presus de puterea umană.

Cineva ne-a creat pe noi. El, Preaînaltul, lăsând această opţiune pentru ca oamenii să se gândească.

Sunt persoane care spun: eu am fost creat de Allah subhanahu wa ta'ala, dar El a fost creat de altcineva şi acest altcineva a fost creat de altcineva. Realitatea este că dacă mergi înapoi la infinit, că fiecare creator are un creator, aceasta este ca şi cum ai spune: nu există nicio creaţie. Faptul că noi existăm este dovada limpede că trebuie să existe un creator.

Allah este Autoexistent, El este Unic, Perfect. Allah subhanahu wa ta'ala trebuie neapărat să fii existat, adică nimeni nu L-a adus în existenţă, ci El este Cel care a realizat întreaga existenţă. Mai mult decât atât, Allah este Unic, nimic nu este precum El. El, Preaînaltul, este Unic în propriul Său *Eu*, El este Unic în Atributele şi Numele Sale Divine. Acestea sunt argumentele pe care Allah subhanahu wa ta'ala le dă celor care neagă faptul că El este Creatorul lor.

Un al doilea aspect ce trebuie luat în considerare în ceea ce priveşte aceste Nume Perfecte este că tot ceea ce există în creaţie este din dorinţa lui Allah subhanahu wa ta'ala.

„Şi Domnul tău creează ceea ce voieşte şi alege, însă ei nu

vor avea alegere. Mărire lui Allah! El este mai presus de ceea ce-I asociază Lui!”

(Surat Al-Qasas, 28:68)

„Allah a creat toate vietăţile din apă şi unele dintre ele merg pe burtă, altele merg pe două picioare şi altele merg pe patru [picioare]. Allah creează ceea ce voieşte El şi Allah este cu putere peste toate.”

(Surat An-Nur, 24:45)

Allah Preaînaltul a determinat, pentru fiecare specie, un anumit mod de viaţă; El, subhanahu wa ta’ala determinând când vor fi ele născute şi când vor muri. De asemenea, umanitatea este o mică parte a vieţii, pe care Allah subhanahu wa ta’ala a creat-o dintr-o picătură şi a dat fiecăruia în parte un anumit mod de viaţă. Astfel, doar El, Preaînaltul, poate determina când o persoană să se nască sau să moară, doar El controlând astfel tot procesul.

Puterea Sa nemărginită şi Controlul Său asupra tuturor lucrurilor sunt menţionate în Sfântul Coran, după cum urmează:

„Făcătorul desăvârşit [*Badi’*] al cerurilor şi al Pământului! Cum să aibă El un fiu, de vreme ce El nu a avut o soaţă? El le-a creat pe toate şi El pe toate le ştie.”

(Surat Al-’An’Am, 6:101)

„Spune: «Cine este stăpânul cerurilor şi al Pământului?» Spune: «Allah!» Spune: «Şi v-aţi luat voi în afară de El ocrotitori care nu au nici pentru ei înşişi folos şi nici [apărare de] rău?» Spune: «Oare sunt egali orbul şi cel care vede? Sau oare sunt egale întunericul şi lumina? Sau i-au făcut lui Allah asociaţi care au creat ca şi creaţia Lui, încât li se pare lor creaţia asemănătoare?» Spune: «Allah este Creatorul tuturor lucrurilor; El este cel Unic [şi] Biruitor [*Al-Wahid, Al-Qahhar*]!»”

(Surat Ar-Ra’d, 13:16)

„Şi le-a hotărât El să fie şapte ceruri, în două zile, şi a orânduit fiecărui cer menirea sa. Şi am împodobit Noi cerul cel mai de jos cu candele, şi strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic [şi] Atoateştiutor [*Al-’Aziz, Al-’Alim*].”

(Surat Fussilat, 41:12)

Tot ceea ce există este din dorinţa lui Allah subhanahu wa ta’ala, sunt unii care spun: *dacă Domnul tău este Atotputernic, El este bun şi iubeşte binele, de unde vine Diavolul?* Pentru ei, existenţa Diavolului este o do-

vadă că Dumnezeu nu există. Soluţia lor pentru această problemă este că există un Dumnezeu al binelui şi un Dumnezeu al răului.

Musulmanii cred cu tărie că Allah subhanahu wa ta'ala a creat totul. De la El, Preaînaltul, vine binele şi de la El vine răul. Există lucruri care sunt bune, dar uneori acestea pot deveni rele.

El, Preaînaltul, ne-a permis să alegem între bine şi rău şi să facem ceea ce judecăm. Dacă El, Unicul, nu vede niciun lucru bun în răul pe care îl facem, dacă acest rău ar fi exclusiv un rău diabolic, Allah subhanahu wa ta'ala nu ar permite asta. Dar dacă în acest rău există o fărâmă de bine, atunci El, Preaînaltul, îl permite.

Numai credinţa în Allah subhanahu wa ta'ala trebuie să ne dea încredere în faptul că indiferent de ceea ce fac fiinţele, ele nu vor putea face niciodată nimic din ceea ce Allah Preaînaltul a realizat în Creaţia Sa. Allah subhanahu wa ta'ala este adevăratul Creator al acestei lumi.

Cunoscând Numele şi Atributele lui Allah Preaînaltul, nu trebuie doar să ne axăm pe partea lor teoretică şi atât; nu trebuie să dobândim doar cunoştinţe teoretice despre aceste Nume şi Atribute, sau doar definiţiile lor, ori sensul acestora, ci, de asemenea, să le facem parte din viaţa noastră, să le trăim. Un credincios adevărat ar trebui să vadă Mâna Divină şi Puterea lui Allah Preaînaltul peste tot şi să simtă că Allah este Creatorul şi Făcătorul tuturor lucrurilor şi că El este lângă credincios în toate locurile şi în toate timpurile.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

بسم الله الرحمن الرحيم

Miracolele Coranului

~ de Yasmin Dorina ~

Coranul este Cuvântul lui Allah Preaînaltul

Coranul este Cartea Sfântă a musulmanilor şi este Cartea finală de călăuzire de la Allah Preaînaltul, coborâtă Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, prin intermediul Îngerului Jibril, aleihi sallam. Fiecare cuvânt din Coran este Cuvântul lui Allah Preaînaltul. Coranul a fost revelat de-a lungul a 23 de ani, în limba arabă; conţine 114 capitole *(sure)* şi 6236 de versete (*ayat-uri*). Toţi musulmanii, indiferent în ce parte a lumii trăiesc, învaţă să îl citească în limba arabă, mulţi chiar memorându-l în întregime. Musulmanii trebuie să înţeleagă Coranul şi să îi practice învăţăturile.

Tot ce vedem în jurul nostru, în această lume, ne arată un singur lucru: Coranul este o Carte miraculoasă, care a fost revelată Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, fiind o sursă de inspiraţie şi de cunoştinţe reale. Coranul, indiferent la ce subiect se referă, este dovedit ca fiind Cuvântul lui Allah Preaînaltul, deoarece necontenit se descoperă noi dovezi ştiinţifice, arheologice etc., care susţin acest fapt. În versetele sale se pot regăsi informaţii dintre cele mai variate domenii din ştiinţă, evenimente din trecut şi viitor, pe care nimeni nu avea cum să le ştie la momentul la care Coranul a fost revelat. Este imposibil ca informaţiile găsite în Coran să fi fost cunoscute acum mai bine de 14 secole, când a fost revelată această Nobilă Carte, ţinând cont de cunoştinţele şi tehnologia existente în acele vremuri.

Ţinând cont de toate acestea, haideţi să ne întrebăm:

„Putea cineva în acel secol să ştie că atmosfera este formată din 7 straturi? Putea cineva în

acel secol să ştie în detaliu stadiile dezvoltării embrionului? Putea cineva, în acel secol, să ştie că Universul este într-o continuă extindere, aşa cum afirmă Coranul, când oamenii de ştiinţă se bazează pe teoria Big Bang-ului, pe care o susţin de câteva decade?"

Întrebările pot continua la infinit; însă singurul răspuns la aceste întrebări este următorul:

Coranul este Cuvântul lui Allah Preaînaltul, Creatorul Pământului şi al cerurilor, al Universului, a tot şi a toate.

Într-un verset, Allah Preaînaltul ne spune:

„Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Allah, ar găsi în el multe nepotriviri!"

(Surat An-Nisa', 4:82)

Fiecare informaţie mică conţinută de Coran ne prezintă secrete miraculoase ale Universului. Oamenii trebuie să respecte această Carte, să aibă grijă de ea şi trebuie să o primească cu inimă deschisă ca singurul şi unicul lor ghid în viaţă.

Allah Preaînaltul ne spune următoarele în Coran:

„Acest Coran nu poate să fie nicicum născocit, fără de Allah, ci este confirmarea celor de dinaintea lui şi tâlcuirea orânduielilor. Nu este nicio îndoială că el este venit de la Stăpânul Lumilor. ~ Sau spun ei: «L-a născocit [Mohammed]!». Spune: «Aduceţi voi o sură asemănătoare lui şi chemaţi pe cine puteţi, afară de Allah, dacă voi sunteţi întru adevăr!»"

(Surat Yunus, 10:37-38)

„Iar aceasta este o Carte binecuvântată, pe care Noi am pogorât-o. Urmaţi-o şi temeţi-vă! Poate că vi se va arăta îndurare!"

(Surat Al- 'An'am, 6:155)

Consideraţii generale privind miracolele

Prin **miracol**, cuvânt derivat din cuvântul din limba latină *miraculum*, însemnând „ceva minunat", se înţelege recunoaşterea existenţei unei Intervenţii Divine în Univers prin care cursul normal al evenimentelor şi al legilor naturii este suspendat, schimbat sau refăcut.

Deşi multe texte religioase enunţă miracole care s-au întâmplat şi mulţi oameni confirmă participarea la acestea, respectiv propovăduiesc viitoa-

rea lor existenţă, confirmările ştiinţifice ale miracolelor sunt subiectul de perpetuă dispută dintre diferite grupuri de „credincioşi” şi „necredincioşi”. Oamenii care împărtăşesc diverse credinţe religioase au definiţii foarte diferite a ceea ce este sau nu un „miracol”. Chiar şi în cazul unei singure religii există adesea mai multe definiţii şi utilizări ale termenului.

Folosit în cazuri obişnuite, termenul „miracol” se mai poate referi la orice ţine de „învingerea” probabilităţii de întâmplare a unui eveniment dezastruos, dar într-un mod care este în final pozitiv (aşa cum ar fi supravieţuirea dintr-un dezastru natural) sau la orice este considerat ca „minunat”, „miraculos” sau „magnific”, aşa cum ar fi naşterea.

„Miracol”, în terminologia Islamică – معجزة (muagizeh) – este ceva extraordinar care cheamă pentru binele şi fericirea fiinţei umane. Muagizeh este legat de o Profeţie şi are scopul arătării adevărului, ca fiind Profet, dovedind astfel Profeţia.

Condiţiile care stau la baza unui miracol sunt:

- trebuie să fie un fenomen supranatural, ieşit din comun, care îi uimeşte pe cei din jur
- să fie un răspuns în faţa provocărilor celor din jur
- să fie o minune ce nu poate fi nici înfăptuită, nici respinsă.

Sunt unii oameni care vin cu fapte ieşite din comun, ca un dar de la Allah Preaînaltul, dar acestea nu pot fi numite miracole, deoarece nu îndeplinesc cele trei condiţii menţionate mai sus. Aceste fapte se numesc *kerameh*.

Miracolele pot fi clasificate în două categorii: *palpabile* (de ex. Călătoria nocturnă a Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam; Despicarea Lunii) şi *raţionale* (de ex. Faptele care vor avea loc de-a lungul timpului, descrise în Sfântul Coran, despre romani, sau despre construirea Ka’abei de către Ibrahim şi fiul său, aleihum sallam).

O altă clasificare a miracolelor este: *cele valabile în timpul Profeţilor*, aleihum sallam (de ex. Isus, aleihi sallam, când l-a înviat pe Lazăr) şi *miracolele care durează şi dăinuie în timp*, de secole, miracolele Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, dovedind astfel că

el, salla Allahu aleihi wa sallam, este ultimul Profet. Fără îndoială, cel mai mare miracol al Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, este Sfântul Coran, cuprinzând o multitudine de miracole dovedite în timp, unele fiind poate încă nedescoperite. Noi musulmanii însă, credem în toate miracolele Coranului.

Coranul nu are rival în naraţiune şi în conservarea sa. Unul din cele mai remarcabile adevăruri despre această Carte a lui Allah Preaînaltul este că nici măcar cu o literă nu a fost schimbată, de mai mult de 14 secole.

Musulmanii consideră Coranul ca fiind o completare a revelaţiilor anterioare. Este ultima revelaţie, iar Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, este ultimul Profet, Pecetea Profeţilor, aleihum sallam. Coranul a devenit de-a lungul timpului, de la revelaţia sa, pentru toţi musulmanii singura şi cea mai importantă forţă în îndrumarea Religiei lor, a vieţilor lor sociale şi culturale. Într-adevăr, Coranul este baza pe care s-a construit civilizaţia Islamică.

Coranul este împărţit în 114 sure, iar aceste sure sunt împărţite în două categorii: cele revelate în Mecca şi cele revelate în Medina. Toate surele sunt împărţite în versete (*ayat*-uri) şi, în scopul învăţării şi recitării, Coranul ca un întreg este împărţit în 30 de părţi (*giuz*-uri), care fiecare este împărţită în diviziuni scurte, de lungimi aproape egale (*ahzab*-uri, *arba'a*-uri). Cu câteva excepţii, surele sunt aranjate în Coran în ordine descrescătoare a lungimii. Excepţia majoră în acest sens este Surat Al-Fatiha, care conţine 7 versete şi fiecare verset este o introducere a întregii revelaţii:

SURAT AL-FATIHA

(Meccană [5]; 7 versete)

1. În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător, *[Ar-Rahman, Ar-Rahim]*
2. Laudă lui Allah, al lumilor Stăpânitor,
3. Cel Milostiv, Îndurător,
4. În Ziua de Apoi Stăpânul Cârmuitor,
5. Numai pe Tine Te adorăm, numai la Tine cerem ajutor,
6. Pe drumul drept Tu fii-ne Călăuzitor,
7. Drumul celor cu care

fost-ai Tu dăruitor, nu al celor pe care Tu Te-ai mâniat, nici al rătăciţilor.

Miracolul Coranului din punct de vedere literal şi lingvistic

Inimitabilitatea Coranului

Coranul conţine un stil uimitor, inimitabil din perspectiva literală. În primul rând, trebuie clarificat faptul că el (Coranul) se adresează tuturor categoriilor de oameni, de toate vârstele şi vorbitori de orice limbă. Nu contează educaţia şi nivelul cultural al cititorului; Coranul poate fi citit cu uşurinţă de oricine datorită faptului că este scris clar, concret şi folosindu-se un limbaj simplu. Într-un verset, Allah Preaînaltul ne spune următorul lucru despre Coran:

„Noi am făcut Coranul uşor, pentru îndemnare, dar oare este cineva care să cugete?”

(Surat Al-Qamar, 54:22)

Nimeni nu a reuşit până în ziua de azi să îi imite stilul clar şi concis, din niciun punct de vedere.

În unele versete, Allah Preaînaltul ne atrage atenţia asupra naturii inimitabile a Coranului:

„Iar dacă vă îndoiţi de cele ce le-am trimis Robului Nostru [Mohammed], aduceţi o *sură* asemenea lui şi chemaţi martorii voştri cei afară de Allah, dacă sunteţi sinceri!”

(Surat Al-Baqara, 2:23)

„Sau spun ei: «L-a născocit [Mohammed]!». Spune: «Aduceţi voi o sură asemănătoare lui şi chemaţi pe cine puteţi, afară de Allah, dacă voi sunteţi întru adevăr!»”

(Surat Yunus, 10:38)

Aşa cum este accentuat şi în versetele de mai sus, nimic identic cu Coranul nu poate fi reprodus de oameni. Cu cât este mai mare acest grad de imposibilitate, cu atât gradul miraculos al Coranului creşte. De aceea, faptul că nu s-a reuşit până în prezent să fie imitat de oamenii care au trăit de-a lungul timpului, este una dintre dovezile miraculoase ale Coranului.

Provocarea Coranului

Allah Preaînaltul ne-a spus în Coran:

„Iar dacă vă îndoiţi de cele ce le-am trimis Robului Nostru

[Mohammed], aduceţi o sură asemenea lui şi chemaţi martorii voştri cei afară de Allah Preaînaltul, dacă sunteţi sinceri! Şi dacă nu o faceţi – şi nu o veţi face! – Atunci feriţi-vă de Focul care mistuie oamenii şi pietrele, pregătit pentru necredincioşi! Deci vesteşte celor care cred şi plinesc fapte bune că ei vor avea grădini pe sub care curg pâraie! De câte ori vor primi din ele un rod, ca hrană, vor zice: «Acestea sunt cele pe care le-am primit şi mai înainte!», căci li s-au dat [lor şi altele] asemănătoare cu ele. Şi ei vor avea în ele soţii curate şi în ele vecinic vor fi sălăşluitori."

(Surat Al-Baqara, 2:23-25)

De când Coranul a fost revelat, acum 14 secole, nimeni nu a fost capabil să compună un singur capitol ca şi capitolele Coranului în totalitatea frumuseţii, elocvenţei, splendorii, înţelepciunii, informaţiilor reale, Profeţiei adevărate şi alte atribute perfecte. De asemenea, cea mai mică sură din Coran, Al-Kawthar (108) este de numai 10 cuvinte şi, cu toate acestea, nimeni nu a reuşit să realizeze ceva mai frumos.

Câţiva dintre arabii necredincioşi, care erau duşmani ai Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, au încercat să dovedească că nu este un Profet adevărat, încercând să realizeze ceva la fel de complet ca şi sura 108, la fel de completă ca ea, dar bineînţeles că au dat greş. Acest eşec este cu atât mai mare cu cât se ştie că Sfântul Coran a fost revelat în limba lor şi în dialectul lor şi că arabii din timpul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, formau un popor elocvent, care obişnuiau să compună frumoase poezii care sunt şi în ziua de azi citite şi apreciate.

În cartea *„Construcţia Bibliei şi a Coranului"* de F. F. Arbuthnot, se face următorul comentariu asupra Coranului:

„Din punct de vedere literar, Coranul este privit ca un specimen al arabilor puri, scris jumătate poezie, jumătate proză. S-a spus că în unele cazuri gramaticale s-au adoptat regulile lor pentru a fi în acord cu anumite fraze sau expresii folosite în el, şi cu toate că au existat câteva încercări să se reproducă ceva egal cu el, în ceea ce priveşte eleganţa scrisului, nimeni nu a reuşit acest lucru."

Cuvintele din Coran sunt speciale, atât din punct de vedere al înţelesurilor, cât şi a fluenţei, precum şi a efectului stilului. Cu toate acestea, cine nu vrea să creadă că el a fost pogorât de la Allah Preaînaltul, în care El, subhanahu wa ta'ala ne-a revelat ceea ce este permis şi ceea ce este interzis, au venit cu tot felul de scuze care mai de care pentru a nu îl urma. Ei neagă frumuseţea Coranului, dar Allah Preaînaltul ne-a revelat următoarele versete:

„Şi Noi nu l-am învăţat pe el poezia, căci aceasta nu s-ar fi cuvenit pentru el. Aceasta nu este decât îndemnare şi un Coran limpede, ~ Pentru a-l preveni pe cel care este viu şi pentru a împlini Cuvântul împotriva necredincioşilor."

(Surat Ya-Sin, 36:69-70)

Natura superioară a rimelor Coranului

Un alt element al naturii inimitabile a Coranului este văzut din punct de vedere literal. În ciuda faptului că este în limba arabă, Coranul nu prezintă nicio similitudine cu formele folosite în literatura arabă.

Sistemul rimei în Coran este cunoscut ca fiind „proza rimată" şi lingviştii o descriu ca fiind un miracol al Coranului. În cartea sa *„Miracole ştiinţifice"*, o lucrare pregătită să demonstreze miracolele lingvistice ale Coranului, binecunoscutul om de ştiinţă britanic, profesorul Adel M. A. Abbas, a prezentat rezultatele unui studiu aprofundat al literelor şi rimei folosite în Coran.

„După cum ştim, 29 de sure din Coran încep cu una sau mai multe litere simbolice. Aceste litere sunt cunoscute ca fiind «muqatta'ah» sau litere iniţiale. Paisprezece din cele 29 de litere din arabă conţin aceste litere iniţiale: Qaf, Sad, Ta, Ha, Ya, Sin, Alif, Lam, Mim, Kaf, 'Ayn, Nun, Ra, Ha. Dintre aceste litere, când ne uităm la folosirea literei «nun - ن» în sura Al-Qalam, vedem rime ale acestei litere în 88.8% din versete. 84.6% din sura Aş-Şu'ara; 90.32% din sura An-Naml şi 92.05% din sura Al-Qasas, rimează cu «nun». Când se aplică acest studiu întregului Coran, 50.08% rimează cu litera «nun». Mai mult de jumătate din versetele Coranului se termină cu litera «nun».

În nicio lucrare literară de asemenea dimensiune nu a fost

întâlnită o rimă cu o singură literă în mai mult de jumătate de text. Acest lucru se aplică tuturor limbilor, nu numai limbii arabe. Distribuţia versetelor ce se termină cu litera «nun» din acele sure care încep cu litere iniţiale:

Numărul surei	Numele surei	Numărul de litere «nun»
2	Al-Baqara	196
3	'Al-'Imran	121
10	Yunus	98
11	Hud	56
12	Yusuf	93
13	Ar-Ra'd	5
14	Ibrahim	6
15	Al-Hijr	81
19	Maryam	5
26	Aş-Şu'ara	192
27	An-Naml	84
28	Al-Qasas	81
29	Al-'Ankabut	59
30	Ar-Rum	54
31	Luqman	7
32	As-Sajda	27
36	Ya-Sin	71
38	Sad	18
40	Ghafir	32
41	Fussilat	30
42	Aş-Şura	6
43	Az-Zukhruf	78
44	Ad-Dukhan	44
45	Al-Ghashiyya	30
46	Al-Ahqaf	26
68	Al-Qalam	42

Tabelul anterior arată distribuţia versetelor care se termină cu litera «nun» în acele sure care încep cu litere iniţiale (simbolice). La efectuarea unei examinări generale a rimei Coranului se observă că 80% din rime se constituie din 3 sunete (n, m, a), constituite din literele Alif, Mim, Ya şi Nun. Dacă excludem litera «nun», 30 % din versete rimează cu «mim», «alif», «ya». Patru dintre cele mai folosite sunete în rime: Literele: ا ي م ن Sunete: Alif, Ya, Mim şi Nun.

Câteva exemple de sure din Coran în care întâlnim acest tip de rimă: Surat Al-Baqara, Surat 'Al-'Imran, Surat Al-Mu'minun, Surat An-Nahl, Surat Al-'An'am, Surat Ar-Rum, Surat Yunus, Surat Al-'Ankabut, Surat An-Naml, Surat An-Nisa', Surat Al-Ma'ida, Surat Al-A'raf, Surat At-Tawba, Surat An-Nur, Surat Al-Hijr.

Formarea prozei rimate cu 2 sau 3 sunete într-un poem de 200-300 linii poate da acelei lucrări o calitate importantă, suficient să fie descrisă ca o capodoperă de artă de criticii literari de azi. Cu toate acestea, ţinând în minte lungimea Coranului, informaţia ce o conţine, precum şi larga expunere, maniera extraordinară care este proza ri-

mată, ***nu putem să nu afirmăm faptul că Nobilul Coran este un adevărat miracol.****"*

Coranul într-adevăr conţine un ocean de informaţii legate de diferite subiecte printre care: religie şi îndrumare morală, pilde ale oamenilor din trecut, mesajul Profeţilor şi Mesagerilor lui Allah Preaînaltul, aleihum sallam, informaţii despre fizică, istorie etc. Şi toate acestea ne sunt prezentate cu cea mai frumoasă rimă şi excelenţă.

Iată câteva comentarii ale unor mari personalităţi, care au studiat îndelung Coranul, privind inimitabilitatea şi excelenţa lui:

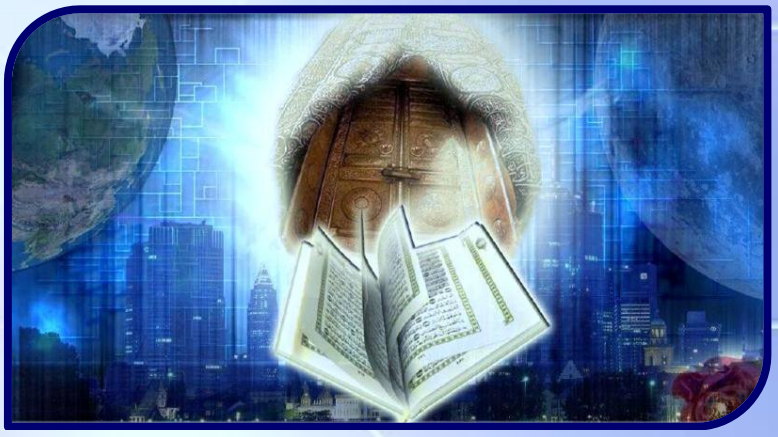
„Ca operă literară, Coranul rămâne astfel pe poziţia sa, unic în literatura arabă, neavând nici precursori, nici succesori în propriul idiom. Musulmanii de toate vârstele sunt uniţi în proclamarea nu numai a inimitabilităţii şi a conţinutului lui, ci şi a stilului."

„Un miracol al purităţii stilului, al înţelepciunii şi al adevărului, este acel miracol invocat de Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, numindu-l «miracolul lui înălţător» şi, într-adevăr este un miracol."

„Coranul abundă în percepte şi sugestii morale excelente, compunerea sa este atât de bine fragmentată încât nu putem întoarce o pagină fără a găsi lucruri pe care orice om trebuie să le aprobe. Această construcţie fragmentară eficientă a textelor, a motto-urilor şi a regulilor complete în sine, este la îndemâna pentru oricine, în orice moment al vieţii."

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

بسم الله الرحمن الرحيم

Profetul Avraam, aleihi sallam

(continuare)

~ de Umm Omar ~

Dispute între Avraam, aleihi sallam, şi Nimrod

Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„Oare nu l-ai văzut pe acela care s-a certat cu Avraam în legătură cu existenţa Domnului său, după ce Allah i-a dat stăpânia? Şi a zis Avraam: «Domnul meu este cel care dă viaţă şi ia viaţa.» Şi i-a răspuns el: «Şi eu pot să dau viaţa şi să iau viaţa!» Atunci a zis Avraam: «Allah face ca Soarele să vină de la Răsărit, deci fă-l tu să vină de la Apus!» Cel care nu credea a rămas descumpănit, căci Allah nu-i călăuzeşte pe cei nelegiuiţi."

(Surat Al-Baqara, 2:258)

În acest verset, Allah Preaînaltul ne-a înfăţişat disputa pe care Avraam, aleihi sallam, a avut-o cu acest rege arogant şi trufaş, care pretindea pentru el stăpânirea. Avraam, aleihi sallam, i-a spulberat argumentele firave şi l-a făcut să se gândească la neştiinţa sa.

Exegeţii, genealogiştii şi istoricii sunt de părere că acesta a fost regele Babilonului. Numele lui era Nimrod ibn Canaan ibn Koş ibn Sem ibn Noe. Aşa este relatat de Mujahid. Cu toate acestea, alţii sunt de părere că era numit Nimrod ibn Peleg ibn Eber ibn Şelah ibn Arfaxad ibn Sem ibn Noe. Mujahid şi alţii au spus:

„El era unul dintre regii acelei vremi. La acea vreme erau patru regi ce domneau pe Pământ. Doi dintre aceştia erau credincioşi, iar ceilalţi doi erau fără credinţă. Cei credincioşi erau Dhul-Qarnain şi Suleiman, iar cei doi necredincioşi erau Nimrod şi Nabucodonosor."

Se spune că Nimrod a domnit timp de aproape 400 de ani. Era trufaş, arogant, răz-

vrătit şi iubitor de averi. Când Avraam, aleihi sallam, l-a chemat pentru a slăvi un Dumnezeu Unic, Allah, fără a-I face Lui egali, el a fost îndemnat de neştiinţa şi rătăcirea sa, iar acestea l-au făcut să respingă chemarea. A avut lungi dispute cu Avraam, aleihi sallam, pe această temă şi, în loc să accepte credinţa, a pretins pentru el stăpânirea. Când Avraam, aleihi sallam, i-a spus:

„Domnul meu este Cel care dă viaţă şi ia viaţa.”,

el i-a răspuns:

„Şi eu pot să dau viaţa şi să iau viaţa!”

Qatada, Suddi şi Ibn Ishaq au spus:

„Doi oameni pe care dorea să-i ucidă au fost aduşi înaintea lui. A poruncit ca unul dintre ei să fie ucis şi a cruţat viaţa celuilalt şi, în acest fel, a pretins că a dat viaţă unuia dintre aceştia şi a luat viaţa celuilalt.”

Aceasta a fost o afirmaţie în afara discuţiei, un argument absurd. Avraam, aleihi sallam, a dorit să mărturisească existenţa Creatorului prin dovada existenţei fenomenelor vieţii şi morţii. Toate aceste întâmplări nu au loc de unele singure, ci există un Creator Unic, care a făcut acest Univers cu toate corpurile cereşti, cu vântul, norii, ploaia, regnul animal; le-a dăruit lor viaţă şi apoi le-a luat viaţa. Şi de aceea a zis Avraam, aleihi sallam:

„Domnul meu este Cel care dă viaţă şi ia viaţa.”

Dacă acest rege trufaş, prin afirmaţia:

„Şi eu pot să dau viaţa şi să iau viaţa!”

a vrut să spună că el a fost cel care a creat acest fenomen al vieţii şi al morţii, atunci cu încăpăţânare şi în mod voit a respins Adevărul. Dar dacă afirmaţia sa a însemnat ceea ce Qatada şi alţii au menţionat mai înainte, atunci acesta nu a fost atent la discuţie şi nu a dat un răspuns la ceea ce Avraam, aleihi sallam, îi spusese.

Deoarece această afirmaţie a regelui, şi anume că a dat şi a luat viaţa, poate să nu fie tocmai clară multor oameni, Avraam, aleihi sallam, a adus o altă dovadă a existenţei Creatorului şi, pentru a combate pretinderea lui Nimrod, a spus:

„Allah face ca Soarele să vină de la Răsărit, deci fă-l tu să vină de la Apus!”

I-a spus că Allah este Creatorul fiecărui lucru şi Cel

care este Unic, iar El, Preaînaltul, porunceşte în fiecare zi Soarelui să răsară dinspre Răsărit.

„De crezi însă că tu poţi să dai viaţă şi să iei viaţa, atunci fă ca Soarele să răsară dinspre Apus. «Cel care dă viaţă şi ia viaţa» poate face orice fără nicio greutate. Dacă pretinzi viaţa şi moartea, atunci fă ca Soarele să răsară dinspre Apus. Dacă nu eşti capabil să înfăptuieşti acest lucru, atunci nu poţi să-l faci nici pe cel dinainte.

Şi tu ştii asta mai bine. Nu eşti în stare să creezi nici măcar un ţânţar."

Avraam, aleihi sallam, i-a înfăţişat propria-i neştiinţă şi slăbiciune şi acesta nu a ştiut ce să mai răspundă. A rămas uluit şi fără cuvinte. Şi, de acea în Nobilul Coran sunt dezvăluite aceste cuvinte:

„Cel care nu credea a rămas descumpănit, căci Allah nu-i călăuzeşte pe cei nelegiuiţi."

Suddi a spus:

„Această discuţie a avut loc între Avraam, aleihi sallam, şi Nimrod în ziua în care a ieşit din foc. Ei nu mai şezuseră împreună niciodată înainte. Şi aşa a fost."

Zaid ibn Aslam a relatat:

„Nimrod avea control asupra mărfurilor, iar oamenii se duceau la el pentru a-şi asigura proviziile. Avraam, aleihi sallam, de asemenea a mers alături de un grup de oameni pentru proviziile sale. Niciodată mai înainte nu-l întâlnise şi, astfel, această dispută a avut loc în acea zi. Lui Avraam, aleihi sallam, nu i-a fost dăruită cantitatea ce i se cuvenea, aşa cum le fusese dăruită celorlalţi. Şi s-a întors fără a avea nimic asupra lui."

În timp ce se apropia de locuinţa sa, s-a îndreptat spre o dună de nisip, şi-a umplut cei doi saci pe care-i avea şi şi-a spus:

„Cu aceşti doi saci voi distrage atenţia familiei mele."

Când a ajuns acasă, a pus sacii într-o parte, apoi a mers să se odihnească şi a adormit. Soţia sa, Sara, a mers să vadă cei doi saci şi i-a găsit plini cu cele mai bune provizii, astfel că a făcut mâncare. Când Avraam, aleihi sallam, s-a trezit, a văzut mâncare şi a întrebat:

„Din ce ai făcut aceste bucate?"

Ea a răspuns:

„Din ceea ce tu ai adus!"

Avraam, aleihi sallam, a ştiut atunci că era hrană de la Allah Preaînaltul.

Zaid ibn Aslam a spus:

„Şi Allah a trimis un Înger, aleihi sallam, la acel rege trufaş, poruncindu-i să creadă în Allah, însă acesta a refuzat acest lucru. Apoi l-a chemat din nou, şi el a refuzat, şi apoi l-a chemat a treia oară şi din nou a refuzat şi a spus:

«Tu îţi chemi grupul tău de oameni, iar eu chem neamul meu.»"

Nimrod şi-a strâns armata şi pe cei din neamul său la vremea asfinţitului. Allah subhanahu wa ta'ala a trimis asupra lor o ceată atât de numeroasă de ţânţari, încât Soarele nu se mai vedea. Ţânţarii le-au mâncat carnea, le-au supt sângele şi au lăsat doar scheletele. Unul dintre aceştia a intrat în nasul regelui şi acolo a rămas. Pentru a scăpa de ţânţar, regele şi-a lovit cu ciocanul capul până când a murit.

Migrarea lui Avraam, aleihi sallam, în Siria, intrarea în Egipt şi şederea în Hijaz

Allah subhanahu wa ta'ala a grăit:

„A crezut în el Lot, care a zis: «Eu purced către Domnul meu. El este Cel Puternic [şi] Înţelept.» ~ Şi Noi i-am dăruit lui [Avraam] pe Isaac şi pe Iacob, am dăruit urmaşilor săi Profeţia şi Cartea şi i-am dat lui răsplata [cuvenită] în această lume, iar în Lumea de Apoi se va afla el printre cei drepţi."

(Surat Al-'Ankabut, 29:26-27)

De asemenea, găsim:

„Şi Noi l-am mântuit pe el şi [asemenea] şi pe Lot pe Pământul pe care l-am binecuvântat pentru oameni. ~ Şi i-am dăruit Noi pe Isaac şi pe Iacob, pe deasupra, şi pe toţi i-am făcut evlavioşi. ~ Şi i-am făcut Noi ocârmuitori, care au călăuzit [lumea] după porunca Noastră, şi le-am revelat lor să facă fapte bune, să împlinească Rugăciunea şi să dea Dania şi ei Ne-au fost Nouă adoratori."

(Surat Al-'Anbiya', 21:71-73)

Avraam, aleihi sallam, şi-a părăsit neamul de dragul lui Allah Preaînaltul, împreună cu soţia sa, care era stearpă, şi el nu avea niciun copil, şi cu nepotul său Lot ibn Haran ibn Azar.

Atunci Allah subhanahu wa ta'ala i-a dăruit lui fii pioşi, iar urmaşilor săi le-a dăruit Profeţia şi Cartea.

Niciun Profet, aleihi sallam, nu a mai fost trimis după el în afară de cei ce se trăgeau din urmaşii lui şi nicio Carte nu a mai fost trimisă decât din cele pogorâte Profeţilor, aleihum sallam, născuţi din urmaşii lui. Acesta a fost favorul lui Allah subhanahu wa ta'ala pentru el, aleihi sallam, de vreme ce a trebuit să-şi părăsească ţinutul, neamul şi rudele de dragul Său, Preaînaltul.

Ţinutul spre care a intenţionat să migreze a fost Siria. Versetul următor, menţionat şi mai sus, la această zonă se referă:

„(...) pe Pământul pe care l-am binecuvântat pentru oameni."

Aceasta este părerea lui Ubai ibn Ka'b, Qatada şi alţii.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat însă că acest ţinut este Mecca, bazându-se pe versetul următor:

„Cea dintâi Casă [de închinare] ridicată pentru oameni este aceea din Bakka, cea binecuvântată şi călăuzire pentru toate lumile."

(Surat 'Al-'Imran, 3:96)

Bakka este unul dintre vechile nume ale sanctuarului de la Mecca. Ka'b ibn Ahbar a menţionat că acesta era ţinutul Haranului.

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Avraam a minţit de trei ori în viaţa sa; de două ori de dragul lui Allah, când a spus:

«(...) Eu sunt bolnav.»

(Surat As-Saffat, 37:89)

şi când a spus:

«(...) a făcut-o cel mai mare dintre ei. (...)»

(Surat Al-'Anbiya', 21:63)

A treia oară a minţit când împreună cu Sara au trecut pe lângă un cârmuitor tiran. Cineva i-a spus acelei căpetenii că se află acolo un bărbat alături de care este o femeie foarte frumoasă. Cârmuitorul a trimis după el şi l-a întrebat:

«Cine este acea femeie?»

Avraam a răspuns:

«Ea este sora mea.»

Apoi Avraam a venit la Sara şi i-a spus:

«Sara! În afară de noi, pe acest Pământ nu se mai află niciun credincios. Iar când căpetenia aceasta m-a întrebat cine eşti tu, i-am răspuns că eşti sora mea. Să nu mă dezici.»

Apoi cârmuitorul a trimis după Sara şi când aceasta a intrat, el a încercat să o prindă de mână, însă nu a putut să facă asta. El i-a zis:

«Roagă-te lui Allah pentru mine şi nu îţi voi face niciun rău.»

Şi ea s-a rugat şi el a fost eliberat. Apoi a încercat iar să o ţină de mână şi din nou a fost împiedicat. Şi iarăşi i-a spus:

«Roagă-te la Allah pentru mine şi nu îţi voi face niciun rău.»

Şi ea s-a rugat şi el a fost eliberat. Apoi acesta a chemat pe unul dintre paznicii săi şi i-a spus:

«Tu nu mi-ai adus o fiinţă umană, mi-ai adus o diavoliţă.»

Şi el i-a dăruit o sclavă pe nume Hagar. Sara a venit la Avraam. Acesta era în timpul Rugăciunii. A întrebat-o prin intermediul unui gest ce s-a întâmplat. Ea i-a răspuns:

«Allah i-a dejucat planurile diavoleşti şi el mi-a dăruit o sclavă.»

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a spus:

«Acum ea este mama voastră, o, arabilor!»”

(relatat de Bukhari)

Imamul Ahmad a relatat, citându-l pe Abu Huraira, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Avraam nu a minţit decât de trei ori: când i s-a cerut să asiste la sărbătoarea dedicată idolilor neamului său şi a răspuns:

«Eu sunt bolnav.»,

când a spus:

«(...) a făcut-o cel mai mare dintre ei»

Şi când a spus, referindu-se la Sara:

«Ea este sora mea.»

El (imam Ahmad) a spus:

«Avraam a intrat într-un ţinut unde conducător era un tiran. Acestuia i s-a spus:

„Avraam a venit însoţit de cea mai frumoasă femeie în seara aceasta.”

Conducătorul a trimis după el şi l-a întrebat:

„Cine este cea care te însoţeşte?”

Avraam a spus:

„Ea este sora mea.”

L-a rugat pe Avraam să i-o aducă. Şi el a mers să o aducă în faţa conducătorului şi i-a zis Sarei:

„Să nu mă dezici, căci i-am spus că eşti sora mea. Nu există niciun credincios pe acest Pământ în afară de noi.”

Când a intrat la el, acesta a venit să o îmbrăţişeze. Ea s-a ridicat să facă abluţiunea şi apoi s-a rugat lui Allah:

„O, Allah! Tu ştii că eu cred în Tine şi în Profetul Tău şi că mă păstrez castă, numai pentru soţul meu, aşa că nu lăsa, Doamne, acest necredincios să mă supună."

Şi atunci el s-a cufundat în apă şi a început să lovească din picioare.»"

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Sara a spus apoi:

«O, Allah! Dacă a murit, oamenii vor spune că eu l-am ucis.»

Atunci Allah l-a eliberat. Şi din nou a venit să o îmbrăţişeze. Ea s-a ridicat să facă abluţiunea şi apoi s-a rugat lui Allah:

«O, Allah! Tu ştii că eu cred în Tine şi în Profetul Tău şi că mă păstrez castă, numai pentru soţul meu, aşa că nu lăsa Doamne acest necredincios să mă supună.»

Şi atunci el s-a cufundat în apă şi a început să lovească din picioare."

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Sara a spus:

«O, Allah! Dacă a murit, oamenii vor spune că eu l-am ucis.»

Atunci Allah l-a eliberat. A treia sau a patra oară, el a spus:

«Nu mi-ai adus altceva decât o diavoliţă. Du-o înapoi la Avraam şi dăruieşte-i-o pe Hagar.»

Ea s-a întors şi i-a spus lui Avraam:

«Allah a dejucat planul necredincioşilor şi ne-a dăruit o fată care să ne servească.»"

Când Avraam, aleihi sallam, a spus:

„Ea este sora mea!",

a vrut să spună că este sora lui în Islam. Şi când a spus:

„Nu există niciun credincios pe acest Pământ în afară de tine şi de mine",

s-a referit la un cuplu (soţ şi soţie) de credincioşi. De altfel, Lot era alături de el.

Din momentul în care Sara a mers la acel cârmuitor tiran, Avraam, aleihi sallam, a rămas să se roage lui Allah Preaînaltul, cerându-I să o păzească pe soţia sa de răutăţile acelui rege. Ea, de asemenea, a făcut acelaşi lucru. Când regele a voit să-i păteze demnitatea, ea a făcut abluţiunea şi s-a rugat lui Allah subhanahu wa

ta'ala. Acesta este motivul pentru care Allah Preaînaltul a grăit în Nobilul Coran:

„Căutaţi liman în răbdare şi în Rugăciune *[As-Salat]* (...)"

(Surat Al-Baqara, 2:45)

Şi Allah Preaînaltul a salvat demnitatea ei şi pe cea a Profetului şi Prietenului Său (Khalil), Avraam, aleihi sallam.

Avraam, aleihi sallam, s-a întors apoi din Egipt în ţinutul binecuvântărilor, Siria, având cirezi, sclavi şi alte averi. Alături de ei se afla şi Hagar, ce se trăgea din neamul copţilor.

Apoi Lot a plecat în zona numită Sodoma, înspre câmpiile Iordaniei, după ce Avraam, aleihi sallam, l-a rugat să facă aceasta. La acea vreme, era principalul oraş al acelei zone şi cei mai mulţi dintre locuitorii acestuia erau răufăcători şi necredincioşi.

Allah subhanahu wa ta'ala i-a poruncit lui Avraam, aleihi sallam, să se uite în stânga şi în dreapta sa, înspre Răsărit şi înspre Apus, şi i-a spus că toate acele terenuri vor fi dăruite pentru totdeauna lui şi urmaşilor lui.

Această veste minunată era de asemenea şi pentru această comunitate (Umma) prin intermediul lui Avraam, aleihi sallam.

Exegeţii spun:

„Grupuri de tirani şi răufăcători l-au înfrânt pe Lot şi el a fost luat prizonier. Aceştia i-au jefuit toate proprietăţile şi i-au alungat cirezile. Când ştirea a ajuns la Avraam, aleihi sallam, a pornit în urmărirea acestora alături de 318 oameni şi l-a salvat pe Lot. El a recuperat toate proprietăţile, a ucis un număr mare dintre aceştia şi i-a înfrânt. I-a urmărit până în Barzah (Hoba), în partea de nord a Damascului. După ce i-a învins, s-a întors în ţinutul său. Regii din ţinutul Palestinei s-au alăturat lui, l-au primit cu bucurie şi i-au adus onoruri."

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Sursa: Ibn Kathir
Liga Islamică şi Culturală din România

بسم الله الرحمن الرحيم

Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhu, al treilea calif al Islamului

~ de Gabriela Gharabli ~

Numele şi genealogia sa

Genealogia sa se orientează spre un punct comun cu cea a Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, la Abd Manaf. Mama lui a fost Arwa ibn Kurayz ibn Rabi'a ibn Habib ibn Abd Shams ibn Abd Manaf ibn Qusay, iar bunica lui a fost Umm Hakim Al-Baydah' bint Abdul-Muttalib, soră cu Abdullah, tatăl Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. De fapt, renumitul savant în genealogie, Az-Zubair ibn Bakkar, a spus că cei doi ar fi fost gemeni.

Mama lui Uthman, radhi Allahu anhu, a acceptat Islamul şi a murit pe timpul califatului fiului său, iar tatăl lui a murit pe timpul Jahiliyyei.

Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhu, s-a născut în Ta'if, la aproximativ 5 ani după naşterea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. El a mai fost numit şi «*Dhun-Nurayn* – Posesorul celor două lumini», deoarece a fost singurul privilegiat care a avut ca soţii două dintre fiicele Profetului Mohammed, radhi Allahu anhunna. De asemenea, Imam Ahmad, în *Musnad*-ul său, spune:

„A mai fost numit Dhun-Nurayn, deoarece obişnuia să recite în fiecare noapte, o mare parte din Coran, iar Coranul este lumină şi, de asemenea, Qiyam Al-Layl este lumină."

Era de înălţime medie, cu o piele fină, cu barbă mare şi deasă (pe care obişnuia să o vopsească cu şofran), lat în umeri şi cu părul des. Avea nasul cârn, braţele lungi şi gura frumoasă. El a fost Uthman ibn Affan ibn Abu Al-'As ibn Umayya ibn Abd Shams ibn Abd Manaf ibn Qusay ibn Kilab.

Familia

Uthman, radhi Allahu anhu, a avut 8 soţii, toate în perioada Islamului.

Prima soţie a fost Ruqayya, radhi Allahu anha, fiica Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Împreună au avut un fiu, Abdullah, care a murit în urma unei infecţii grave la ochi, la vârsta de numai 6 ani. Apoi, după moartea Ruqayyei, radhi Allahu anha, Uthman, radhi Allahu anhu, s-a căsătorit cu Umm Kulthum, radhi Allahu anha, a treia fiică a Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. A treia soţie a fost Fakhita bint Ghazwan, fiica guvernatorului Utba ibn Ghazwan, care i-a născut un fiu, Abdullah, cel mic. A patra soţie a fost Umm Amr bint Jundub Al-Azdiyyah, cu care a avut 4 băieţi, pe Amr (care a relatat mai multe ahadith de la tatăl său şi de la mai mulţi companioni ai Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam), Khalid Aban (un savant în *Fiqh* şi guvernator al oraşului Medina timp de 7 ani, în timpul califatului lui Abdul-Malik ibn Marwan, de asemenea relatator de ahadith), cel mai mic băiat, Omar, şi o fată, Maryam. A cincea soţie i-a fost Fatima bint Walid ibn Abd Shams ibn Al-Mughirah Al-Makhzumiyya, care i-a născut 2 băieţi, Walid (care a devenit guvernator în Khorasan, în timpul lui Mu' awiya ibn Abu Sufiyan) şi Sa'id şi o fată, Umm Sa'd. A şasea soţie i-a fost Umm Al-Banin bint Uyaina ibn Husn Al-Fizariyya, iar unicul lor fiu, Abdul-Malik, a murit în copilărie. A şaptea soţie a fost Ramlah bint Shaibah ibn Rabi'a Al-Umawiyya, având împreună 3 fete, pe Aisha, Umm Aban şi Umm Amr. Odată cu căsătoria lor, Ramlah acceptă Islamul, depunând jurământul de credinţă în faţa Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam. Ultima soţie i-a fost Na'ilah bint Al-Farafisah Al-Kalbiyya, care la căsătorie a fost creştină, apoi, curând după aceea, a acceptat Islamul.

Sora lui Uthman ibn Affan a fost Amina bint Affan, soţia lui Al-Hakam ibn Kaysan, radhi Allahu anhum, martir în Bătălia de la Bi'r Ma'unah, în 4 H. Fraţi i-au fost Walid, Amara şi Khalid ibn Utba.

Viaţa lui în timpul Jahiliyyei

În perioada Jahiliyyei, Uthman, radhi Allahu anhu, a fost unul dintre cei mai buni oameni, având un statut înalt în societate, foarte bogat, dar extrem de modest şi elocvent în discursurile lui. Omenii îl iubeau şi îl respectau. Niciodată nu s-a prosternat înaintea vreunui idol şi nu a comis niciun act imoral. Nici în această perioadă nu a băut niciodată alcool, spunând mereu:

„Alcoolul distruge raţiunea, iar raţiunea este cel mai sublim lucru dat de Allah subhanahu wa ta'ala omului. El ar trebui să se înalţe prin raţiune şi nu să o distrugă."

De asemenea, în această perioadă nu a fost atras de cântece sau distracţie şi se abţinea de a privi la awrah unei femei.

Allah să aibă milă de Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhu, pentru că a făcut să ne fie uşor să-l cunoaştem spunând:

„Niciodată nu mi-au plăcut cântecele şi nu am comis niciun act imoral, iar mâna mea dreaptă nu a atins partea mea intimă de când am jurat credinţă Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam. Nu am băut alcool în perioada Jahiliyyei sau în Islam, şi nu am comis zina în perioada Jahiliyyei sau în Islam."

(Hilyat Al-Awliya)

Uthman, radhi Allahu anhu, a fost foarte experimentat şi înţelept, mereu disponibil, având cunoştinţe vaste în genealogie, proverbe şi istorie. Obişnuia să călătorească spre Siria şi Abissinia, învăţând mereu despre viaţa şi obiceiurile oamenilor. A avut grijă de afacerile moştenite de la tatăl său, iar averea lui era mereu în creştere, fiind considerat de către neamul Quraish unul dintre cei mai de seamă oameni ai tribului Umayya.

Acceptarea Islamului

Uthman, radhi Allahu anhu, avea 34 de ani atunci când Abu Bakr As-Siddiq, radhi Allahu anhu, l-a chemat să accepte Islamul, iar el nu a ezitat o clipă şi a răspuns imediat chemării. El, radhi Allahu anhu, a fost al patrulea care a îmbrăţişat Islamul, despre care Ibn Ishaq a spus:

„Prima persoană care a devenit musulmană după Abu

Bakr, Ali şi Zaid ibn Haritha a fost Uthman."

(Sirat An-Nabawiya)

Faptul că Uthman, radhi Allahu anhu, a răspuns atât de repede chemării Islamului este rezultatul, probabil, a celor petrecute la întoarcerea lui din Siria. El i-a povestit Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam:

„O, Mesager al lui Allah, am venit de curând din Siria, iar atunci când eram între Ma'an şi Az-Zarqa' am fost pe punctul de a adormi când am auzit o voce care ne chema:

«O, voi cei adormiţi, treziţi-vă pentru că Ahmad este în Mecca.»

Apoi, noi am venit aici şi am auzit de tine."

(*At-Tabaqat* de Ibn Sa'd)

Incontestabil, acest eveniment a avut un efect pozitiv asupra lui Uthman, radhi Allahu anhu, mai ales când a văzut cu ochii lui toate lucrurile împlinite.

Cum putea cineva care a aflat de apariţia Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, înainte să ajungă în oraşul în care acesta trăia, să ezite în faţa chemării la Islam?

Nu contează cât de arogant poate fi cineva, nu poate nega adevărul, iar dacă încearcă acest lucru, conştiinţa lui va continua să-l frământe până când el, fie va crede, fie va muri, astfel salvându-se de aceste frământări.

Răspunsul prompt al lui Uthman, radhi Allahu anhu, la chemarea Islamului nu s-a datorat nebuniei sau nechibzuinţei, ci s-a bazat pe o certitudine şi mai ales pe credinţa sa fermă care nu a lăsat loc îndoielii.

Meditând asupra acestei noi chemări, cu calmitate, a recunoscut că este un apel la virtute, evitând orice imoralitate, un apel la Tawhid şi un avertisment împotriva shirk-ului, un apel la adorarea lui Allah subhanahu wa ta'ala şi un avertisment împotriva ignoranţei. Apoi, s-a uitat la oamenii săi, şi îi vedea închinându-se la idoli, comportându-se adesea imoral şi nerespectuos cu cei din jur, iar în contradicţie cu ei, Profetul Mohammed ibn Abdullah, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost sincer şi demn de încredere, despre care nu a auzit decât lucruri bune şi niciodată ceva rău, iar chemarea sa, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost clară, doar pentru adora-

rea lui Allah Unicul, fără a-I face asociaţi, pentru un bun comportament, întărirea legăturilor de familie şi, mai ales la Rugăciune şi Post.

Căsătoria cu Ruqayya, radhi Allahu anha

Musulmanii au fost foarte fericiţi atunci când Uthman, radhi Allahu anhu, a devenit musulman, iar legăturile dintre ei au devenit şi mai puternice atunci când Allah subhanahu wa ta'ala l-a onorat prin căsătoria cu fiica Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, Ruqayya, radhi Allahu anha.

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a dat în căsătorie, la început pe Ruqayya şi Umm Kulthum, radhi Allahu anhunna, celor doi fii ai lui Abu Lahab şi Umm Jamil bint Harb, despre care Allah Preaînaltul a revelat:

„Să piară mâinile lui Abu Lahab şi să piară şi el! ~ Averea lui să nu-i fie de nici un folos şi nici ce a agonisit! ~ Va arde în Focul cu flăcări, ~ Împreună cu muierea lui, aducătoarea de vreascuri, ~ Care va avea la gâtul ei o funie de fire [de palmier]."

(Surat Al-Masad, 105:1-5)

Ca o onoare de la Allah subhanahu wa ta'ala şi o umilire pentru cei doi fii ai lui Abu Lahab, Ruqayya şi Umm Kulthum, radhi Allahu anhunna, au părăsit casa celor doi înainte de consumarea căsătoriei.

Nu cu mult timp după vestea divorţului, Uthman, radhi Allahu anha, a cerut-o de soţie pe Ruqayya, radhi Allahu anha, de la tatăl ei Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, care, împreună cu mama credincioşilor, Khadija, radhi Allahu anha, i-au acordat mâna fiicei lor.

Uthman, radhi Allahu anhu, a fost unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi din neamul Quraish, iar Ruqayya, radhi Allahu anha, a concurat cu el prin frumuseţe şi graţie, împreună formând cel mai frumos cuplu văzut vreodată.

A fost relatat de Abdur-Rahman ibn Uthman Al-Quraishi că:

„Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a intrat la ei atunci când ea tocmai îi spăla părul soţului ei, şi a spus:

«O, fiica mea, ai grijă de Abu

Abdullah, deoarece el îmi este cel mai apropiat companion în atitudine.»"

(Tabarani)

Umm Jamil bint Harb şi Abu Lahab, au crezut că, obligându-şi fiii să divorţeze de fiicele Profetului, radhi Allahu anhunna, vor da o lovitură grea familiei Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, însă ele şi toată familia nu au avut decât de câştigat din acest fapt, iar Umm Jamil a rămas cu o frustrare şi o furie enormă. Allah Preaînaltul le-a răsplătit, prescriindu-le ceva mult mai bun şi a apărat casa Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, împotriva răului.

Persecuţia şi emigrarea în Abissinia

Allah subhanahu wa ta'ala supune încercărilor pe cei pe care îi iubeşte. Persecuţia asupra musulmanilor s-a intensificat ajungându-se chiar la uciderea lor. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, fiind grav afectat şi îngrijorat de soarta lor, a permis companionilor săi, radhi Allahu anhum, să emigreze în Abissinia, spunând:

„Dacă puteţi, mergeţi în Abissinia, pentru că acolo este un rege care nu permite ca cineva să fie nedreptăţit, în prezenţa lui. Acesta este tărâmul adevărului. Dacă puteţi, mergeţi acolo până când Allah subhanahu wa ta'ala vă va arăta o cale de ieşire."

Emigrarea a început, iar Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost foarte trist să vadă grupurile de credincioşi părăsind în secret Mecca, îndreptându-se, unii călare, alţii pe jos, spre coasta Mării Roşii. Printre cei care au emigrat au fost şi Uthman împreună cu soţia lui, Ruqayya, radhi Allahu anhum.

Au ajuns în Abissinia în luna Rajab a anului 5H., unde au găsit siguranţă şi libertate pentru adorarea lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Coranul cel Nobil spune despre emigrarea primilor musulmani în Abissinia:

„Acelora care au migrat întru Allah, după ce au suferit nedreptate, le vom pregăti [locuinţă] bună în această viaţă, dar răsplata lor în Viaţa de Apoi va fi şi mai mare. Măcar dacă ei ar şti!"

(Surat An-Nahl, 16:41)

Emigrarea la Medina

După doi ani petrecuţi în Abissinia, printre musulmani s-a răspândit vestea că tribul Quraish din Mecca a acceptat Islamul, astfel trecând pericolul persecuţiei. Mulţi dintre ei au hotărât să se întoarcă în Mecca. Printre aceştia au fost Uthman şi Ruqayya, radhi Allahu anhum.

Hamza ibn Abdul-Muttalib şi Omar, radhi Allahu anhum, au acceptat Islamul, însă faptul că neamul Quraish a acceptat Islamul a fost un zvon fals, de aceea mulţi dintre emigranţi s-au reîntors în Abissinia, Uthman şi soţia lui Ruqayya, radhi Allahu anhum, alegând să rămână lângă Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, emigrând, mai apoi, în anul 622 spre Medina.

Uthman, radhi Allahu anhu, a stat aproape de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, în Mecca după ce a acceptat Islamul şi la fel i-a fost un companion apropiat şi în Medina. Cel mai puternic factor în formarea caracterului şi în purificarea sufletului său a fost apropierea de Mesagerul lui Allah, învăţând direct de la el, salla Allahu aleihi wa sallam. El, radhi Allahu anhu, a fost dedicat studiului de la cel mai bun învăţător, ghidul întregii omeniri, care a primit ştiinţa sa de la Allah subhanahu wa ta'ala.

Uthman, radhi Allahu anhu, a spus:

„Allah subhanahu wa ta'ala, Cel Atotputernic, l-a trimis pe Mohammed cu Adevărul, revelându-i Cartea, iar eu am fost printre cei care au crezut, răspunzând chemării lui Allah şi a Mesagerului Său. Am emigrat de două ori şi am devenit ginerele Mesagerului, primind ghidarea direct de la el."

(*Fada'il As-Sahabah* de Abu Abdullah Ahmad ibn Hanbal)

Odată ce Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a ajuns în Medina a început stabilirea bazelor unui stat Islamic, crearea de legături de fraternitate între muhajerini şi Ansari. Fratele în Islam al lui Uthman, a fost Aws ibn Thabit, radhi Allahu anhum.

Unul dintre pilonii acestui stat Islamic a fost chiar Uthman, radhi Allahu anhu, care a participat activ cu sfaturi şi averea lui, fiind mereu prezent în evenimentele majore ale musulmanilor, cu excepţia

bătăliei de la Badr.

Bătălia de la Badr

Când musulmanii s-au pregătit pentru bătălia de la Badr, Ruqayya, radhi Allahu anha, fiica Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi soţia mult iubită a lui Uthman, radhi Allahu anhu, a fost grav bolnavă. Însuşi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a rugat să nu se alăture musulmanilor, ci să aibă grijă de soţia lui suferindă. Ruqayya, radhi Allahu anha, moare înainte ca tatăl ei să se întoarcă victorios de la Badr.

Căsătoria cu Umm Kulthum

Ruqayya, radhi Allahu anha, a murit în acelaşi an în care a rămas văduvă la doar 18 ani Hafsa bint Omar, radhi Allahu anha. Omar, radhi Allahu anhu, s-a gândit că ar fi o idee bună ca în aceste condiţii, Uthman să o ia de soţie pe Hafsa, radhi Allahu anhum, însă el a refuzat. Acest lucru l-a înfuriat pe Omar, radhi Allahu anhu, şi s-a dus la casa Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, să se plângă de comportamentul lui Uthman, radhi Allahu anhu. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, când l-a văzut, a zâmbit, i-a cerut să se liniştească şi i-a spus:

„Hafsa se va căsători cu un om mai bun decât Uthman, iar Uthman se va căsători cu o femeie mai bună decât Hafsa."

Astfel în acelaşi an în care Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, se căsătoreşte cu Hafsa, radhi Allahu anha, Uthman, radhi Allahu anhu, ia de soţie pe Umm Kulthum, radhi Allahu anha.

Abu Huraira, radhi Allahu anha, a relatat că:

„Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, stătea în uşa moscheii şi a spus:

«O, Uthman, Jibril mi-a spus că Allah vrea ca să te căsătoreşti cu Umm Kulthum pentru aceeaşi zestre ca a Ruqayyei şi să o tratezi cu aceeaşi bunătate.»"

(relatat de Ibn Majah)

Căsătoria a avut loc în anul 3H.

În anul 4H. la vârsta de numai 6 ani Abdullah ibn Uthman, radhi Allahu anhu, fiul Ruqayyei este ciupit de un cocoş, la ochi. Rana s-a infectat

şi s-a întins pe întreaga faţă aducând moartea copilului.

Umm Kulthum, radhi Allahu anha, se îmbolnăveşte grav şi moare în anul 9H. Uthman, radhi Allahu anhu, a fost profund afectat de pierderea ei, iar Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, văzând mersul lui grav şi faţa lui pe care se citea durerea din inima sa, a venit la el şi i-a spus:

„Dacă aş avea o a treia fiică, ţi-aş da-o de soţie."

(*Majma' Az-Zawa'id*, de Ali ibn Abu Bakr Al-Haythami)

Jihad-ul alături de Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam

După semnarea Tratatului de la Hudaybiya, în anul 629 Uthman, radhi Allahu anhu, a luptat în bătălia de la Khaybar, iar mai târziu, în acelaşi an l-a urmat pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, în efectuarea Umrei la Mecca.

Odată cu şederea lui în Mecca, şi-a vizitat familia şi a constat cu bucurie că ei nu au mai fost atât de ostili Islamului.

În anul 630, cei din neamul Quraish au rupt tratatul de la Hudaybiya, iar musulmanii au atacat şi au cucerit Mecca. Cu această ocazie, întreaga familie a lui Uthman, radhi Allahu anhu, se converteşte la Islam. Două săptămâni mai târziu, sub comanda Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, Uthman, radhi Allahu anhu, participă la bătălia de la Hunayn, urmată de Asediul de la Ta'if.

În anul 630, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a decis să conducă expediţia militară de la Tabuk, la graniţa cu Siria. Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a cerut oamenilor săi să dea sadaqa şi să-şi cheltuiască averile în numele lui Allah Preaînaltul. Musulmanii se întreceau în a dărui bani şi a da sadaqa pentru a susţine această invazie. Uthman, radhi Allahu anhu, care pregătise deja două sute de cămile înşeuate pentru călătoria la Aş-Şam, le-a dăruit pe toate, împreună cu două sute de uncii de aur, drept sadaqa. A mai adus o mie de dinari şi i-a înmânat Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, care a spus:

„De acum înainte niciun rău nu se va mai lipi de Uthman, indiferent ce va face."

(relatat de Tirmidhi)

În anul 631 pleacă împreună cu alţi musulmani pentru a face Hajj sub conducerea lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu. În acelaşi an se căsătoreşte cu Fatima bint Walid, din neamul Quraish şi o aduce la Medina.

În anul 632 participă la Pelerinajul de Adio al Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Tot în acelaşi an Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, moare.

Expansiunea moscheii Profetului

Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a construit moscheea sa în Medina, ca loc de Rugăciune pentru musulmani şi ascultarea predicilor, predici care îi învaţă pe oameni despre Religia lor; dar, cu timpul, această Moschee a devenit neîncăpătoare, iar el, salla Allahu aleihi wa sallam, a cerut unora dintre companionii săi, radhi Allahu anhum, să cumpere pământul de lângă moschee, pentru ca ea să poate fi extinsă. Astfel, Uthman, radhi Allahu anhu, a cumpărat pentru o sumă mare, o bucată de pământ lângă moschee şi a extins-o, în acest mod ea devenind suficient de mare pentru credincioşi.

Califatul lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu

Uthman, radhi Allahu anhu, a fost unul dintre cei mai apropiaţi companioni ai lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu, şi unul dintre cei ale căror opinii au contat în problemele de Jurisprudenţă Islamică, fiind cunoscut pentru bunătatea, justeţea şi chibzuinţa sa.

Califatul lui Omar, radhi Allahu anhu

Uthman, radhi Allahu anhu, a fost prima persoană care a oferit loialitatea sa lui Omar, radhi Allahu anhu, şi a rămas în Medina în calitate de consilier al său, şi membru al consiliului consultativ.

În timpul lui Omar, radhi Allahu anhu, trezoreria publică s-a îmbogăţit considerabil, iar Uthman, radhi Allahu anhu, a fost de părere ca o parte din sumă să fie rezervată în trezorerie, pentru nevoile viitoare, iar Omar, radhi Allahu anhu, a fost de acord.

O controversă a apărut cu privire la terenurile din zonele cucerite de musulmani. Armata a fost de părere că aceste terenuri trebuie să revină soldaţilor, iar Uthman, radhi Allahu anhu, a susţinut părerea ca aceste terenuri să rămână în proprietatea celor care le deţineau până atunci, iar terenurile libere să intre în proprietatea statului. Această opinie, cea a lui Uthman, radhi Allahu anhu, a fost acceptată.

Pe timpul acestui calif o foamete puternică a cuprins toată ţara, iar Uthman, radhi Allahu anhu, a trimis o caravană cu alimente săracilor.

Uthman, radhi Allahu anhu, a fost cel care l-a sfătuit pe Omar, radhi Allahu anhu, să înceapă calendarul Hijri cu luna Muharram.

În anul 23H., Omar, radhi Allahu anhu, a permis soţiilor Profetului Mohammed, radhi Allahu anhunna, să facă Hajj-ul, fiind însoţite de Uthman ibn Affan şi Abdur-Rahman ibn Awf, radhi Allahu anhum.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

بسم الله الرحمن الرحيم

Povestiri Coranice

de Ibn Kathir

~ tradus de Umm Mariya ~

(continuare)

Luqman

Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„(...) De ar fi [ceva] de greutatea unui bob de muştar şi s-ar afla ascuns într-o stâncă, în ceruri sau în pământ, Allah îl va scoate la iveală, iar Allah este Binevoitor [şi] Bineştiutor [*Latif, Khabir*]."

(Surat Luqman, 31:16)

As-Sadiy pretinde că stânca menţionată în verset este cea care se află sub al şaptelea cer. Însă, această variantă este respinsă în totalitate, deoarece cuvântul «stâncă» este nedefinit, iar dacă afirmaţia ar fi fost adevărată, s-ar fi folosit structura «acea stâncă». Deci, cuvântul «stâncă» din verset poate face referire la orice stâncă şi nu la una anume.

Luqman a spus:

„O, fiul Meu! Împlineşte Rugăciunea [*As-Salat*]."

semnifică: fă Rugăciunea aşa cum trebuie şi la timpul ei. Apoi, a adăugat:

„(...) porunceşte fapta bună, opreşte de la ceea ce este urât (...)"

însemnând: puterea stă în tine, în mâinile tale, în limba ta, iar dacă nu poţi, las-o în inima ta. Apoi, l-a povăţuit să rămână răbdător oricând, spunând:

„(...) şi rabdă ceea ce vine asupra ta (...)",

deoarece, dacă cineva se bucură de bine şi opreşte de la ceea ce este rău, atunci cel mai probabil îşi va câştiga câţiva duşmani, însă, cu siguranţă răsplata va fi a sa, la final. Pentru aceasta, el l-a povăţuit să rămână răbdător:

„(...) căci aceasta este dintre lucrurile hotărâte [de Allah]."

şi acestea sunt inevitabile şi nu pot fi neglijate.

Allah Atotputernicul spune:

„Nu te întoarce de la oameni.”,

iar Ibn Abbas, Ikrima, Sa’id ibn Jubair, radhi Allahu anhum, Mujahid, Ad-Dahhak, Yazid ibn Al-Asam, Abu Al-Jawza şi alţii au spus că aceasta înseamnă că omul nu trebuie să fie semeţ sau arogant.

Allah Atotputernicul spune:

„(...) nu păşi pe Pământ cu semeţie, căci Allah nu-l iubeşte pe cel trufaş şi mândru!”,

iar prin aceasta, Luqman interzice fiului său să meargă semeţ.

Allah Preaînaltul spune:

„Şi nu purcede pe Pământ cu semeţie, căci tu nu vei despica Pământul şi nici nu vei atinge înălţimea munţilor!”

(Surat Al-’Isra’, 17:37)

semnificând: nici nu vei putea să păşeşti pe întreg Pământul, nici nu vei putea să-l despici cu mersul tău, sau cu puterea piciorului tău, şi nici nu vei fi la fel de înalt precum muntele, datorită aroganţei tale. Deci, nu te supraestima, căci nu eşti decât un simplu om, creat pentru a-L adora doar pe Allah Preaînaltul.

Mărturie în acest sens sunt cuvintele Trimisului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, care spune:

„În timp ce un bărbat mergea semeţ, purtându-şi veşmântul cu mândrie, Pământul l-a înghiţit şi va continua să se afunde în el până în Ziua Judecăţii.”

(relatat de Bukhari)

De asemenea, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Feriţi-vă să vă purtaţi veşmântul cu trufie, pentru că aceasta înseamnă lăudăroşenie, iar trufia nu este plăcută în faţa lui Allah.”

(relatat de Bukhari)

Allah Atotputernicul spune în Nobilul Coran:

„(...) căci Allah nu-l iubeşte pe cel trufaş şi mândru!”

După ce Luqman i-a interzis fiului său să fie trufaş, el i-a ordonat să aibă un mers cumpătat, spunând:

„Fii cumpătat în mersul tău (...)”,

semnificând: să nu mergi prea repede sau prea încet, ci mai degrabă undeva între acestea.

De asemenea, Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Robii Celui Milostiv sunt aceia care merg pe Pământ cu

smerenie, iar atunci când cei neştiutori le vorbesc lor, ei le răspund: «Pace!»”

(Surat Al-Furqan, 25:63)

Apoi, Luqman a spus:

„(…) şi scoboară glasul tău (…)”,

însemnând: dacă vorbeşti, nu-ţi ridica vocea foarte mult, deoarece aceasta este asemeni vocii măgarului, iar aceasta este cea mai urâtă dintre voci.

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Când auziţi cântecul cocoşului, cereţi binecuvântarea lui Allah, deoarece atunci când acesta cântă, înseamnă că a văzut un Înger. Iar când auziţi răgetul unui măgar, căutaţi adăpost la Allah, deoarece ei rag atunci când văd un Şeitan."

(relatat de Bukhari)

De aceea, îi este interzis unui om să-şi ridice vocea fără a avea vreun motiv; ridicarea vocii este permisă atunci când se strigă adhan-ul, sau când te afli pe câmpul de luptă.

Acestea sunt sfaturile oferite de Luqman fiului său. Ele sunt menţionate în Nobilul Coran. Multe alte sfaturi ale sale sunt menţionate în cartea *Hikmat Luqman* (*Înţelepciunea lui Luqman*). Din această valoroasă carte, vom menţiona următoarele:

Imam Ahmad a relatat că Ibn Omar, radhi Allahu anhu, l-a auzit pe Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„Luqman Înţeleptul obişnuia să spună:

«Dacă ceva I-a fost încredinţat lui Allah, El îl va păstra.»”

Ibn Hatim, radhi Allahu anhu, a relatat că Al-Qasim ibn Mukhaimira a declarat că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Luqman i-a spus fiului său, atunci când l-a sfătuit:

«O, fiul meu! Fereşte-te să porţi o mască, pentru că ea este trădare noaptea şi dispreţ ziua.”

Damura a relatat după As-Sariy ibn Yahia, care spunea:

„Luqman i-a spus fiului său:

«O, fiul meu! Este adevărat că înţelepciunea a adus un om de rând la curţile regilor.»”

Abdah ibn Suleiman a relatat după Ibn Al-Mubarak, care a relatat după Abdur-Rahman Al-Mas’udi, care a relatat după Aun ibn Abdullah, care spunea:

„Luqman i-a spus fiului său:

«O, fiul meu! Dacă vii la o adunare de oameni, începe prin a-i saluta (spunând „As-salam aleykum wa rahmatullahi wa barakatuh”), apoi așează-te și nu vorbi, atâta timp cât ei vorbesc. Dacă îi găsești adorându-L pe Allah subhanahu wa ta'ala, alătură-te lor. Însă, dacă observi altceva, pleacă de lângă ei și caută-i pe alții (care Îl adoră pe Allah Atotputernicul).»”

Amr ibn Uthman a relatat după Damura ibn Hafs ibn Omar, care spunea:

„Luqman a pus un săculeț cu boabe de mușțar lângă el și a început să-l sfătuiască pe fiul său, dându-i pentru fiecare boabă de mușțar un sfat, până când nu a mai rămas nicio boabă în sac. El i-a spus apoi:

«O, fiul meu! Te-am sfătuit astfel încât, dacă ți s-ar da un munte, acesta s-ar împărți.»

După aceasta, fiul său parcă a fost lovit.”

Imam Ahmad a relatat în cartea sa, *Az-Zuhd* (*Ascetismul*), că Waki a spus că a auzit de la Sufiyan, care a auzit de la Ash'ath, care a auzit de la Ikrima, radhi Allahu anhu, care l-a auzit pe Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, spunând:

„Luqman a fost un sclav etiopian.”

Aswad a spus că a auzit de la Hammad, care a auzit de la Ali ibn Yazid, care l-a auzit pe Sa'id ibn Al-Musayib spunând:

„Luqman a fost croitor.”

Saiyar ne-a spus că a auzit de la Ja'far, care l-a auzit pe Malik ibn Dinar spunând:

„Luqman i-a spus fiului său:

«O, fiul meu! Antrenează-te în supunerea în fața lui Allah și vei avea profit, fără să vinzi nimic.»”

Yazid a spus că a auzit de la Abul-Ashhab, care l-a auzit pe Mohammed ibn Wasi spunând:

„Luqman i-a spus fiului său:

«O, fiul meu! Teme-te de Allah, dar nu îi lăsa pe oameni să vadă că te temi de El, doar pentru a le câștiga respectul, în timp ce inima ta este păcătoasă.»”

Yazid ibn Hamn și Waki' au spus că au auzit de la Abul-Ashhab, care l-a auzit pe Khalid Ar-Rabi' spunând:

„Luqman a fost un sclav etiopian care lucra drept croitor. Într-o zi, stăpânul său i-a ordonat să omoare câteva oi și să-i aducă cele mai plăcute și delicioase două părți din acestea. Luqman a făcut întocmai și i-a

adus limba și inima. Stăpânul l-a întrebat:

«Nu ai găsit nimic mai plăcut în afară de acestea?»

Luqman i-a răspuns:

«Nu.»

După un timp, i-a ordonat să mai omoare câteva oi și să arunce cele mai neplăcute părți din acestea. Luqman a făcut cum i s-a cerut și a aruncat limba și inima. Foarte surprins, stăpânul a exclamat:

«Ți-am ordonat să-mi aduci cele mai delicioase două părți și tu mi-ai adus limba și inima și, de asemenea, ți-am ordonat să arunci cele mai neplăcute două părți ale acestora, iar tu ai aruncat tot limba și inima; cum poate fi posibil așa ceva?»

Luqman i-a răspuns:

«Nimic nu poate fi mai plăcut decât acestea, dacă sunt folosite pentru a face bine și nimic nu poate fi mai neplăcut decât acestea, dacă sunt folosite pentru a face rău.»"

Dawud ibn Rashid a relatat după Ibn Al-Mubarak, care a spus după Mu'amir, care a relatat după Abu Uthman, un bărbat din Basrah, care spunea:

„Luqman i-a spus fiului său:

«O, fiul meu! Nu-ți lua drept prieten un prost, care poate crede că ești de acord cu prostia lui și nu trata cu ușurință mânia unui înțelept, pentru că acesta se poate lipsi de compania ta.»"

Dawud ibn Usaid a spus că a auzit de la Ismail ibn Ayyash, care a auzit de la Damdam ibn Zar'ah, care a auzit de la Shuraih ibn Ubaid Al-Hadrami, care l-a auzit pe Abdullah ibn Zaid spunând:

„Luqman a spus:

«Cu adevărat, Mâna lui Allah se află în gura celor înțelepți; de aceea, niciunul dintre ei nu vorbește decât ceea ce Allah a hotărât pentru ei.»"

Abdur-Razzaq a spus că l-a auzit pe Ibn Juraij spunând:

„Obișnuiam să-mi ascund capul noaptea, dar Omar mi-a spus:

«Nu ai auzit că Luqman a spus:

„Ascunderea în timpul zilei înseamnă umilință, iar în timpul nopții, înseamnă dispreț."

Deci, de ce te ascunzi pe timpul nopții?»

El a mai spus:

«Luqman nu era îndatorat.»"

Al-Hasan a spus că a auzit de la Al-Junaid, care l-a auzit pe Sufiyan spunând:

„Luqman i-a spus fiului său:

«O, fiul meu! Niciodată nu am regretat că am tăcut. Dacă cuvintele sunt de argint, tăcerea este de aur.»”

Abdul-Samad şi Waki’ au spus că au auzit de la Abul-Ashhab, care l-a auzit pe Qatada spunând:

„Luqman i-a spus fiului său:

«O, fiul meu! Stai departe de tot ceea ce este rău şi răul va sta departe de tine, deoarece răul nu aduce cu sine decât rău.»”

Imam Ahmad a relatat că Abdur-Rahman ibn Mahdi a spus că a auzit de la Nafi ibn Omar, care a auzit de la Ibn Abu Malika, care l-a auzit pe Ubaid ibn Umair spunând:

„Luqman i-a spus fiului său, când îl sfătuia:

«O, fiul meu! Alege bine între grupurile de oameni! Dacă găseşti un grup în care numele lui Allah este menţionat, alătură-te lui. Ca urmare, dacă eşti înţelept, înţelepciunea îţi va fi de folos; dar, dacă eşti ignorant, ei te vor învăţa; şi dacă Allah le vrea binele, vei avea de câştigat din acest lucru.

O, fiul meu! Nu te aşeza într-o adunare în care numele lui Allah nu este menţionat! Pentru că dacă eşti înţelept, înţelepciunea nu îţi va fi de folos; iar dacă eşti ignorant, vei deveni şi mai ignorant; şi dacă Allah vrea să le facă rău, vei fi şi tu afectat, odată cu ei.

O, fiul meu! Nu te bucura când vezi un bărbat puternic, care varsă sângele unui credincios, pentru că Allah a trimis după el un ucigaş care nu moare niciodată.»”

Abu Mu’awiya a spus că a auzit de la Hisham ibn Urwa, care l-a auzit pe tatăl său spunând:

„Luqman Înţeleptul a spus:

«O, fiul meu! Zâmbeşte în timp ce vorbeşti, iar vorbele tale să fie întotdeauna frumoase, pentru că în acest mod vei fi mai iubit decât cei care au vorbit înaintea ta.»

El a mai spus:

«Stă scris în Înţelepciune – sau în Tora:

„Bunătatea este capul înţelepciunii.”»

Şi a mai spus:

«Stă scris în Tora:

„Dacă arăţi milă celorlalţi, ţi se va arăta milă şi ţie.”»

Şi spune el:

«Stă scris în Înţelepciune:

„Vei câştiga ceea ce dai (vei culege ceea ce ai semănat).”»

Şi spune el:

«Stă scris în Înţelepciune:

„Iubește-l pe prietenul tău și pe prietenul tatălui tău.”»”

Abdur-Razzaq a spus că a auzit de la Mu’amir, care a auzit de la Ayyub, care l-a auzit pe Abu Qulaba spunând:

„Luqman a fost odată întrebat:

«Cine este cel mai răbdător om?»

El a răspuns:

«Este cel care nu face niciun rău, rămânând răbdător.»

Cei care l-au întrebat au spus:

«Cine este cel mai înțelept om?»

El a răspuns:

«Este cel care adaugă înțelepciunii sale înțelepciunea celorlalți.»

Ei au întrebat:

«Cine este cel mai bun dintre toți oamenii?»

El a răspuns:

«Cel înstărit.»

Ei au întrebat:

«Acesta este cel care are proprietăți și bogății?»

El a răspuns:

«Nu. Este acela a cărui bunătate este căutată, și care nu cere nimic în schimbul binelui făcut, și este acela care nu are nevoie de nimic de la ceilalți.»”

Sufiyan ibn Uyaina a relatat:

„Luqman a fost întrebat:

«Care este cel mai rău dintre toți oamenii?»

El a răspuns:

«Este cel căruia nu-i este rușine, atunci când comite un păcat.»”

Abu As-Samad ne-a spus că l-a auzit pe Malik ibn Dinar spunând:

„Am găsit câteva sfaturi pline de înțelepciune, după cum urmează:

«Allah Atotputernicul împarte în bucăți oasele celor care își dau cu părerea în probleme religioase, ducându-i, astfel, pe oameni, la pieire, lăsându-i pradă dorințelor lor.»

De asemenea, este scris:

«Nu îți aduce niciun beneficiu să înveți ceva nou, atâta timp cât nu practici ceea ce ai învățat înainte. Aceasta este asemenea omului care adună multe lemne uscate, apoi, când încearcă să le care, vede că nu poate.»”

Abdullah ibn Ahmad a spus:

„Al-Hakam ibn Abu Zuhair ibn Musa mi-a spus că a auzit de la Al-Faraj ibn Fudalah, care l-a auzit pe Abu Sa’id spunând:

«Luqman i-a spus fiului său:

„O, fiul meu! Lasă-i doar pe cei evlavioși să-ți mănânce

mâncarea şi consultă-i pe învăţaţi, dacă ai probleme."»

Ibn Abu Hatim a spus:

„Tatăl meu mi-a spus că a auzit de la Al-Abbas ibn Al-Walid, care a auzit de la Zaid ibn Yahya ibn Ubaid Al-Khuzai'i, care a auzit de la Sa'id ibn Bashir, care l-a auzit pe Qatada spunând:

«Allah Atotputernicul l-a pus pe Luqman să aleagă între harul Profeţiei şi cel al Înţelepciunii, iar el (Luqman) a preferat Înţelepciunea. Apoi, Îngerul Jibril a venit în timp ce dormea şi a revărsat înţelepciune asupra lui. Acest lucru s-a văzut în dimineaţa următoare.»

Sa'id a spus:

«L-am auzit pe Qatada spunând:

„I s-a spus lui Luqman:

«Cum de ai preferat înţelepciunea în locul harului Profeţiei, când ai avut posibilitatea să alegi între ele?»

El a răspuns:

«Dacă Allah ar fi dorit să-mi dea harul Profeţiei, aş fi acceptat şi aş fi încercat din greu să-I fac pe plac, dar El m-a pus să aleg. M-am temut că sunt prea slab pentru harul Profeţiei, de aceea am ales Înţelepciunea.»"»"

Această relatare nu este întocmai autentică, deoarece Sa'id ibn Bashir nu este un relatator de încredere. Oricum, mulţi dintre primii învăţaţi, printre care amintim: Mujahid, Sa'id ibn Al-Musayib şi Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, au fost de părere că Vorbele lui Allah Preaînaltul:

„Noi i-am dat lui Luqman înţelepciunea (...)"

semnifică: discreţie şi înţelegere religioasă.

Astfel, el nu a fost Profet şi nimic nu i-a fost revelat prin Inspiraţie Divină.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

بسم الله الرحمن الرحيم

Ştiinţele hadith-ului

(continuare)

~ de Mariam Oana ~

Definiţia şi rolul Sunnei

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus în predica ţinută în cadrul Pelerinajului de Adio:

„V-am lăsat vouă două lucruri: Coranul şi Tradiţia mea (Sunna); dacă vă veţi ţine de ele, nu veţi rătăci niciodată."

(relatat de Bayhaqi)

Sunna Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, are o deosebită importanţă pentru toţi musulmanii, deoarece reprezintă a doua sursă de legislaţie Islamică, după Coranul cel Nobil.

Sunna cuprinde cuvintele, faptele şi învăţăturile Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, tot ceea ce el, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus, a împlinit sau a aprobat în anumite împrejurări. Aceasta este Înţelepciunea cu care Allah subhanahu wa ta'ala l-a binecuvântat pe Trimisul Său, salla Allahu aleihi wa sallam:

„(...) Allah a pogorât asupra ta Cartea şi Înţelepciunea, te-a învăţat ceea ce nu ştiai şi harul lui Allah asupra ta a fost nemăsurat."

(Surat An-Nisa', 4:113)

Sunna Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, este o completare a cuvintelor din Nobilul Coran, precum şi o modalitate de aplicare a regulilor şi învăţăturilor din acesta. Ea ne-a fost transmisă prin oameni demni de încredere, de către companioni, radhi Allahu anhum. Astfel, musulmanii mumini trebuie să urmeze atât ceea ce este scris în Nobilul Coran, cât şi Sunna Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, aşa cum Allah Preaînaltul a spus:

„(...) Ceea ce vă dăruieşte Trimisul primiţi, iar cele de la

care vă opreşte, de la acelea opriţi-vă şi fiţi cu frică de Allah, căci Allah este aspru la pedeapsă."

(Surat Al-Haşr, 59:7)

Tot ceea ce Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a transmis reprezintă numai adevărul, Cuvintele lui Allah Preaînaltul. El, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a adăugat nimic în ceea ce priveşte legislaţia Islamică, iar ceea ce el, salla Allahu aleihi wa sallam, a interzis, a fost interzis de către Allah subhanahu wa ta'ala, scris în Nobilul Coran.

De asemenea, este relatat:

„Între noi şi voi se află Cartea lui Allah; ceea ce găsim în ea permis, permitem, iar ceea ce găsim în ea interzis, interzicem; cu siguranţă că ceea ce a interzis Profetul este la fel ca o interdicţie venită de la Allah."

(relatat de Ibn Majah)

Învăţaţii au adunat ceea ce a spus şi a făcut Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, în culegeri de ahadith, expunându-le unor condiţii stricte, care să le deosebească de cele care au fost născocite. Astfel, Sunna cuprinde cuvintele Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care au fost împărţite de către savanţii musulmani în două categorii:

1) hadith-uri sacre (qudsi)

2) hadith-uri profetice (nabawi).

Hadith-ul qudsi reprezintă Cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala, transmise Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, prin intermediul Îngerului Jibril, aleihi sallam. Hadith-ul qudsi este Cuvântul lui Allah numai ca sens, nu şi ca text, spre deosebire de Coran, care este Cuvântul lui Allah atât ca sens, cât şi ca text.

Hadith-ul sacru reprezintă vorbele Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care încep cu „Mi-a spus Allah" sau „Allah spune", după care urmează un hadith, şi nu un verset.

Acest tip de hadith este situat, astfel, între Coran şi hadith-ul profetic.

Hadith-ul profetic reprezintă Cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala, pe care le-a transmis Îngerului Jibril, aleihi sallam. Acesta, la rândul său, le-a transmis Profetului

Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Atât textul, cât şi forma pe care o are hadith-ul, aparţin în totalitate Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, exprimând sensul acestuia, în stilul său propriu.

Rolul Sunnei este de a explica tot ceea ce este menţionat pe scurt în Nobilul Coran. Ea expune în mod detaliat legile şi perceptele date de Allah subhanahu wa ta'ala în Coran.

Sunna Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, reprezintă modul practic de aplicare a regulilor şi învăţăturilor din Nobilul Coran. Ea ne ajută să înţelegem Coranul după cum a dorit Allah subhanahu wa ta'ala:

„O, voi cei care credeţi! Fiţi cu supunere faţă de Allah şi fiţi cu supunere [ascultare] faţă de Trimisul Său şi faţă de diriguitorii voştri! Apoi, dacă aveţi neînţelegeri într-o chestiune, aduceţi-o [întru judecare] la Allah şi la Trimis, dacă voi credeţi în Allah şi în Ziua de Apoi! Aceasta este mai bine şi cu mai bune urmări."

(Surat An-Nisa', 4:59)

Astfel, Sunna este rezultatul Inspiraţiei Divine, trimisă sub formă de revelaţie Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Ea are sursă Divină, în sensul că învăţăturile sunt toate de la Allah Preaînaltul, însă forma în care acestea sunt exprimate aparţine Trimisului Său, Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Subiectele şi temele abordate de Sunna Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, sunt numeroase. Ele cuprind tot ceea ce are legătură cu această viaţă, găsind printre altele ceea ce este permis şi ceea ce este interzis, sfaturi, Rugăciuni, dua pe care le putem adresa lui Allah subhanahu wa ta'ala, pentru a găsi rezolvarea unora dintre problemele noastre.

Toate cuvintele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, toate acţiunile şi deciziile sale nu sunt altceva decât explicarea pe înţelesul tuturor a perceptelor Islamice, baza fiind Coranul cel Nobil. Astfel, putem afirma că Sunna este continuarea şi finalizarea Coranului.

Conţinutul Sunnei cuprinde:

- *cuvintele Profetului*, salla Allahu aleihi wa sallam, adre-

sate lui Allah subhanahu wa ta'ala, implorând ajutorul Său, cerând iertarea Sa şi adresându-I Rugăciuni prin care Îl glorifică pe El, Preaînaltul.

- *discursul Profetului*, salla Allahu aleihi wa sallam, adresat drept-credincioşilor, pentru a le explica anumite legi Islamice, pentru a îi învăţa cei 5 stâlpi ai Islamului (mărturisirea de credinţă, Rugăciunea, Pelerinajul la Mecca, Postul din luna Ramadan şi Zakat-ul) sau pentru a îi învăţa mai multe despre Religia cea adevărată, Islamul, îndreptându-i, astfel, pe Calea cea Dreaptă.

- *sfaturile oferite de Profet*, salla Allahu aleihi wa sallam, cu privire la unitatea musulmanilor mumini. Ei nu trebuie să uite că sunt fraţi şi că, în unitatea lor, sunt asemenea organismului uman: când o parte a lui suferă, întregul trup se află în suferinţă.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Credincioşii, în prietenia lor reciprocă, în compasiunea şi afecţiunea lor, sunt precum un trup: dacă o parte a lui suferă, întregul trup resimte durerea."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

- *recomandările Profetului Mohammed*, salla Allahu aleihi wa sallam, adresate musulmanilor, pentru a urma Calea cea Dreaptă.

Astfel, musulmanii mumini trebuie să urmeze atât Coranul, cât şi Sunna Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, aşa cum spune Allah subhanahu wa ta'ala:

„Pentru aceia care îl urmează pe Trimis, Profetul neînvăţat, despre care află scris la ei în Tora şi în Evanghelie, El le porunceşte ceea ce este bine şi-i opreşte de la ceea ce este urât, le îngăduie lor bunătăţile şi-i opreşte de la cele necurate şi-i uşurează pe ei de povara lor şi de lanţurile care au fost asupra lor. Cei ce cred în el şi îl susţin şi îl ajută şi urmează lumina (Coranul) care a fost pogorâtă cu el, aceia vor fi izbânditori."

(Surat Al-'A'raf, 7:157)

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

بسم الله الرحمن الرحيم

„Faraonii Exodului”

~ de Munir Karim ~

Spre finalul domniei şi a vieţii, faraonul Horemheb decide să aleagă ca viitor urmaş la domnie tot pe unul dintre generalii armatei sale. Acesta îşi va lua numele de Ramses I. Cu el începe Dinastia a XIX-a. Deşi aceasta este destul de scurtă (domnia lui Ramses I durând numai 2 ani – 1292-1290 î.e.n.), ea prevesteşte începutul unei dinastii cu multe oscilaţii.

Imediat după Ramses I, pe tronul Egiptului vor urca doi titani. Primul dintre ei (mai puţin cunoscut) va lua numele de Seti I (Seti Mery-en-Ptah).

În primii ani după urcarea sa pe tron, profitând de perioada de incertitudine şi de debusolare în care se aflau conducătorii armatei hitite, cauzată de unele neînţelegeri ce tindeau spre un conflict intern, Seti I continuă campania de cucerire a unor oraşe din zona Siriei de astăzi, aflate pe atunci sub sfera de influenţă şi control a hitiţilor, campanie începută de predecesorul său, Horemheb. Seti I întăreşte totodată garnizoanele din zona Canaanului şi instalează altele două, în Damasc şi Tir.

Forţat de împrejurări, regele hitit Muwatallis I (urmaşul lui Suppiluliuma I) acceptă situaţia şi încheie un armistiţiu parţial cu Seti I. Nu vor trece, însă, decât 18 ani şi hitiţii vor recupera toate oraşele pierdute în acea perioadă şi chiar mai mult decât atât.

Odată supremaţia egipteană reinstalată în zona ţărmului Mării Mediterane, Seti I începe seria construcţiilor de temple la Teba şi Karnak, dar şi a complexului mortuar de la Abydos, marcând, astfel, debutul celei mai prolifice perioade în arta şi cultura Egiptului Antic.

Tot atunci începe şi construcţia sălii hipostile din cadrul templului dedicat lui Amun de la Karnak şi acest

lucru se petrece prin transformarea spaţiului cuprins între piloanele doi şi trei. Această sală va fi finalizată de urmaşul la tron al lui Seti I, fiul său, Ramses al II-lea. Dintre toate acele construcţii, un loc de frunte îl ocupă templul de la Abydos, acesta fiind cea mai remarcabilă structură construită vreodată în Egipt, cu cele şapte sanctuare dedicate lui Ptah, Osiris, Isis, Horus, Amun-Re, Re-Harakhte şi, bineînţeles, lui Seti I.

În afara acestor sanctuare, o importanţă majoră pentru istoria Egiptului Antic o reprezintă „Lista lui Seti". Dăltuită în piatra peretelui din stânga sălii hipostile, ea reprezintă o cronologie oficială (dar cu unele lacune) a faraonilor Egiptului, începând cu perioada timpurie şi încheindu-se cu Seti I şi fiul său, Ramses al II-lea. Din această listă lipsesc, totuşi, faraonii perioadei Amarna, ea sărind de la Amunhotep al III-lea direct la Horemheb.

În spatele templului de la Abydos, Seti I va pune să fie construit un tunel subteran, decorat cu picturi şi scene din Cartea Morţilor. Acest tunel se termină într-o sală imensă, care avea în centru o movilă înconjurată de apă. Impresionanta sală va primi numele de Osireion. Se presupune că aici a fost ţinut iniţial sarcofagul cu trupul mumificat al lui Seti I, înainte de a fi transportat în „Valea Regilor", acolo unde Seti I pusese să-i fie construit cel mai adânc şi elaborat mormânt dintre toate. El a fost săpat la peste 136 de metri adâncime şi este cel mai frumos decorat dintre toate mormintele care aparţin perioadei Egiptului Antic, descoperite până în prezent. Prin acţiunile sale militare, ca şi în plan cultural, Seti I reuşeşte să redea Egiptului locul pierdut în perioada amarniană.

Sub aceste auspicii începe domnia lui Ramses al II-lea, fiul lui Seti I, care se va dovedi a fi cea mai prolifică şi înfloritoare perioadă din toată istoria milenară a Egiptului Antic. El urcă pe tronul Egiptului la vârsta de 16 ani. Referitor la această perioadă timpurie a domniei lui Ramses al II-lea, s-au cristalizat de-a lungul timpului două teorii. În prima dintre ele, se afirmă că Ramses al II-lea ar fi urcat pe tronul Egiptului după moartea lui Seti

I, iar cea de a doua teorie afirmă că, de fapt, Ramses al II-lea ar fi avut o perioadă de coregenţă alături de tatăl său, Seti I, şi abia după lupta de la Kadeş ar fi rămas singurul conducător. Această ultimă teorie se bazează pe descifrarea unor texte hieroglifice, în care se vorbeşte despre lupta de la Kadeş contra hitiţilor şi, de asemenea, ele afirmă că Seti I ar fi luptat alături de fiul său, Ramses al II-lea. Totuşi, pentru a împăca ambele tabere, am putea spune că este posibil ca această prezenţă a lui Seti I să fi fost una pur spirituală şi nu una fizică, şi aceasta pentru că, atunci când cercetăm istoria Antică, trebuie să luăm în calcul şi o doză de relativitate în privinţa corectitudinii datelor, dar şi a faptelor.

Datorită cuceririlor de noi teritorii, în timpul domniei faraonului Seti I, ca şi a reformelor cultural-economice şi în special a lărgirii zonelor comerciale, nivelul de trai al egiptenilor crescuse simţitor. Dacă ar fi să facem un studiu între nivelul de trai al locuitorilor din unele state învecinate, comparativ cu al celor care locuiau în Egipt, am putea vedea că până şi viaţa sclavilor din Egipt era mai bună decât a multora dintre oamenii care formau pătura de mijloc a unora dintre popoarele din statele de la sudul Egiptului.

Această bunăstare se extinde, bineînţeles, şi asupra unor zone din statele ocupate, aflate sub guvernare egipteană, dar, mai ales, în cele aflate în partea de nord-est a Egiptului şi aceasta deoarece aceste zone reprezentau un interes major, atât din punct de vedere militar, cât mai ales din punct de vedere comercial.

În pofida dărilor destul de mari, care erau impuse prin tratatul de vasalitate de către Egipt, totuşi, zona Canaanului se dezvoltă rapid, datorită atât a controlului pe care îl deţinea în privinţa rutelor comerciale terestre şi navale, cât şi a păcii, şi liniştii garantate de prezenţa armatei egiptene în zonă.

Creşterea nivelului de trai se va reflecta şi în viaţa de zi cu zi a locuitorilor Canaanului. Totuşi, aceste avantaje vor aduce cu ele şi mari dezavantaje. Unul dintre acestea este acela că bogăţia zonei a redeşteptat interesul unora dintre vecinii care deţinuseră controlul anterior,

fie şi vremelnic, asupra unor părţi din acest teritoriu, dar şi al triburilor migratoare, care se aflau mereu în căutarea unor asemenea zone propice comerţului. Datorită acestui fapt, unele dintre familiile aparţinând triburilor semite care migraseră la începutul secolului al XIX-lea î.e.n. dinspre zona Mesopotamiană spre Canaan şi mai apoi spre Egipt, încep, în timpul lui Ramses al II-lea, să se reîntoarcă în Canaan. Ele căutau să profite, astfel, de binefacerile comerţului, însă, în subsidiar, aceste triburi căutau un loc în care să sedentarizeze.

Aşadar, iată care erau auspiciile sub care îşi începe domnia faraonul Ramses al II-lea, supranumit şi „Ramses cel Mare”. Acest supranume venea să evidenţieze atât adevăratul bum economic şi artistic, care a cunoscut un avânt deosebit în acea vreme, sub conducerea lui, cât şi longevitatea sa fizică (a domnit 66 de ani şi două luni şi a trăit cca. 90-91 de ani).

Primii ani de domnie ai lui Ramses al II-lea au fost unii destul de liniştiţi şi de această linişte au profitat din plin vecinii lor, hitiţii. Sub conducerea lui Muwatallis al II-lea şi-au refăcut rapid forţele armate şi au început să atace unele oraşe din zona de graniţă, ce fuseseră ocupate de către egipteni pe vremea lui Seti I. Orgolios din fire, impulsiv dar, totodată, şi dornic de a-şi impune supremaţia în zona Siriei, în al cincilea an al domniei lui Ramses al II-lea, acesta declară război hitiţilor.

Cele două armate erau formate din peste 20000 de oameni fiecare şi aproximativ 6500 de care de luptă, toate acestea confruntându-se la Kadeş. Nu am să intru în detalii cu privire la desfăşurarea acestei lupte. Ea este descrisă în amănunt în zeci de lucrări şi recenzii ale unor istorici, unele datând chiar din acea vreme. Cert este că, după încheierea luptei, fiecare dintre părţile beligerante şi-a susţinut câştigarea luptei.

Au urmat 15 ani de divergenţe şi câteva lupte dintre armata hitită şi cea egipteană, mai ales în zona de graniţă. Într-un final, între cele două state se încheie primul „tratat de pace”, transpus în scris, din lume. Acordul a fost întărit şi printr-o dublă căsătorie a

faraonului Ramses al II-lea cu două dintre fiicele regelui hitit Muwatallis al II-lea.

Şi pentru că vorbim de perioada lui Ramses al II-lea, este imperios necesar să încercăm o simbioză între datele istorice ale acesteia şi naraţiunea biblică, mai precis, să găsim punctele de legătură dintre cele scrise în naraţiunea prezentată în „Cartea Exodului" şi consemnările istorice din acea vreme. Trebuie să menţionez încă de la început că această încercare de a combina datele istorice cu cele consemnate în naraţiunea biblică a stârnit, de-a lungul timpului, interesul multor cercetători, atât istorici, cât şi teologi, dar a dat naştere şi la foarte multe controverse, având ca rezultantă naşterea a zeci de teorii. Din aceste teorii, s-au coagulat două direcţii. Prima cuprinde totalitatea datelor şi teoriilor care susţin că „Exodul biblic" a avut loc în perioada anilor 1500-1400 î.e.n. Ea se numeşte teoria „exodului timpuriu" şi este în general susţinută şi promovată de teologii creştini, dar şi de istoricii evrei.

Dacă interesul primilor este unul pur dogmatic, bazat pe sintagma „Biblia are întotdeauna dreptate", chiar dacă, de-a lungul timpului, naraţiunea biblică a suferit foarte multe deformări ale textului (şi aceasta atât datorită intervenţiei unor conducători ai bisericilor, între secolele II-VI e.n., cât şi din cauza unor traduceri defectuoase, care au condus la apariţia unei naraţiuni subţiate de adevăr), interesul celorlalţi este unul mult mai profund şi el ţine de exprimarea unui naţionalism exacerbat uneori.

Cea de a doua ramură cuprinde toate acele teorii şi date istorice care sunt folosite în susţinerea teoriei conform căreia naraţiunea biblică a „Exodului" poate fi plasată doar în perioada anilor 1250 î.e.n., în timpul domniei lui Ramses al II-lea. Această teorie este susţinută atât de istorici, cât şi de o mare parte a arheologilor, având la bază datele descoperite în teren.

Pe cale de consecinţă, pentru a putea alege în cunoştinţă de cauză teoria pe care vrei să o îmbrăţişezi, trebuie mai întâi să decizi de care parte a baricadei vrei să fii.

~ inshaAllah, va continua ~

بسم الله الرحمن الرحيم

Daruri de la Allah Al-Barr
~ Lime ~

~ de Yasmin Dorina ~

Denumire ştiinţifică

Citrus aurantifolia, Limonia aurantifolia

Generalităţi

Lima, sau lămâia verde, este o rudă îndepărtată a lămâii şi deşi au multe asemănări, sunt, totuşi, diferite. Lima are o coajă verde, o aromă mult mai puternică şi mai proaspătă, fructul este mai mic şi mai greu, iar pulpa mai densă decât lămâia. Sucul de lime este mai dulce decât cel al lămâilor.

Cele mai aromate sunt fructele care provin din Mexic, iar cele care provin din Asia sunt mai mari şi mai acide. Limele sunt accesibile în tot cursul anului.

Pentru a vă face o imagine completă despre aceste fructe, trebuie spus că o lime conţine peste 90% apă, iar în 100 g de fruct sunt 0.42 g de proteine, 0.07 lipide (care sunt concentrate în uleiurile volatile din coajă), 8.42 g de glucide, 14 mg de calciu, 117 mg de potasiu, 0.09 mg de fier.

Din punct de vedere nutriţional, lămâile verzi sunt o sursă bună de vitamina C, vitamina B6, acid folic, potasiu, flavonoide şi alţi fitonutrienţi.

Proprietăţi curative

Citricele sunt cunoscute pentru proprietăţile lor medicinale. Limele sunt benefice în tratamentul multor afecţiuni, printre care şi problemele digestive, sângerarea gingiilor, durerile în gât, durerile de cap şi infecţiile pielii. În plus, aceasta ajută la vindecarea coşurilor, pistruilor şi petelor. Mai mult decât atât, limele au calităţi astringente, iar lămâile galbene au mai multe proprietăţi anti-

inflamatorii.

Limele au proprietăţi stimulative, carminative, antiseptice, antivirale, aperitive şi hemostatice. Datorită faptului că acest fruct ajută la oprirea diviziunii celulare, este util în prevenirea cancerului. Este bine cunoscut faptul că lămâile verzi pot preveni scorbutul. În plus, reduc riscul de gută şi, de asemenea, şi inflamaţia asociată cu boli precum artrita şi osteoporoza, ajută la controlul diabetului zaharat şi al hipertensiunii arteriale, previn bolile de inimă. Ele sunt benefice în îmbunătăţirea digestiei şi vindecă indigestia, durerile de stomac, diareea şi greaţa. De asemenea, reduc respiraţia urât mirositoare.

Consumul regulat de lime ajută la pierderea în greutate, dacă se beau zilnic două pahare de apă călduţă în care s-a stors o limă şi s-a adăugat o linguriţă de miere.

Lămâile verzi îmbunătăţesc rezistenţa organismului la diverse boli, iar uleiul de lime vindecă problemele respiratorii, depresia şi ameliorează oboseala, ajutând, de asemenea, şi la combaterea celulitei şi la detoxifiere.

În afară de fructe, frunzele şi rădăcina acestei plante pot fi folosite în scopuri terapeutice. Când folosiţi ulei de lămâi verzi în aromoterapie, îl puteţi combina cu ulei de lavandă.

Măsuri de precauţie

Utilizarea excesivă a acestei plante poate provoca anumite efecte secundare. De exemplu, ea poate afecta funcţiile de reproducere. Mai mult decât atât, poate duce la formarea de calculi renali, deoarece neutralizează acidul uric.

De asemenea, lămâile verzi pot deteriora smalţul dinţilor.

Înainte de a folosi sucul, este bine ca acesta să ajungă la temperatura camerei. Coaja de lime este foarte bună pentru a aromatiza mâncăruri de legume, fripturi şi prăjituri. Sucul de lime este ideal în salate sau adăugat în apa de băut.

Redacţia Annisaa vă sfătuieşte

Ţinând cont că iarna şi-a intrat deja în drepturi, la fel ca şi cei aproximativ 200 de viruşi

ai fiecărui an, care sunt cauza gripelor, amigdalitelor, rinofaringitelor, trebuie să ne întărim sistemul imunitar cu reţete naturiste. De aceea, ne-am gândit să vă dăm câteva sfaturi:

❖ Alimentaţi-vă în funcţie de efortul pe care îl faceţi;

❖ Beţi multe lichide calde, aşa cum sunt ceaiul verde, sucul din fructe naturale (în principal portocale);

❖ Aveţi grijă la locurile în care staţi cel mai mult timp:

- aerisiţi-le bine
- temperatura camerei să nu depăşească 19-20 de grade (mai bine folosiţi o pătură în plus, decât să încălziţi foarte tare casa)
- curăţaţi-vă nările cu apă de mare sau cu ser fiziologic
- evitaţi să fumaţi în camera în care staţi
- pe radiatoare, nu uitaţi să puneţi un recipient cu apă, pentru a umidifica atmosfera;

❖ Consumaţi circa 500 mg de vitamina C pe zi, pe care o puteţi găsi în: portocale, kiwi şi lămâi;

❖ Consumaţi usturoi, deoarece este antiseptic şi purifică sângele;

❖ Persoanele mai obosite şi care stau mai mult în aer liber, este bine să îşi protejeze sistemul imunitar consumând magneziu şi fier.

Toate aceste sfaturi sperăm să vă fie de folos, dorindu-vă o iarnă cât mai blândă, cu multă sănătate! Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să binecuvânteze Ummat Al-Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

بسم الله الرحمن الرحيم

Grecia

~ de Mariam Oana ~

Cunoscută drept leagănul civilizaţiei occidentale, Grecia are o istorie lungă şi bogată, timp în care şi-a răspândit influenţele asupra a trei continente. Situată în peninsula Balcanică, la sud de Bulgaria şi la vest de Turcia, Grecia este o ţară cu o cultură şi limbă unice, cu peisaje care se numără printre cele mai puţin explorate din întreaga Europă şi cu un popor dintre cele mai ospitaliere din lume.

Cine vizitează o dată această minunată ţară, va rămâne impresionat întreaga viaţă. Grecia înseamnă Partheonul, aşezat deasupra Atenei, vechi monument al Antichităţii, veghind peste ani, Acropole, oraşe antice, precum Olimpia sau Knossos, ca să amintim doar câteva dintre minunăţiile prezente aici. De asemenea, Grecia are frumoasele insule, unde oamenii sunt mai calzi decât razele soarelui de vară, peisaje spectaculoase în locuri precum Creta sau Munţii Pindului, cerul de un albastru profund şi mările turcoaz şi casele albe, aşezate asemenea unor cuburi pe coastele colinelor ce străjuiesc câte un port…

De-a lungul fâşiilor de pământ crestate, dintre Marea Egee şi Marea Ionică, cele mai vechi civilizaţii, timpuri legendare şi obiceiuri puternic ancorate în trecut, se întâlnesc şi conviețuiesc cu noul mileniu. Trecutul şi prezentul alternează, la fel ca şi schimbările de peisaj, de la cel marin la cel muntos, oferind vizitatorilor experienţe memorabile.

Bucătăria grecească

Bucătăria grecească este una specific mediteraneană, cu o istorie bogată, de peste 3000 de ani, fapt demonstrat şi prin faptul că prima carte de bucate existentă a fost scrisă de un grec, cu multe secole în urmă.

Datorită aşezării geografice a ţării şi a numeroaselor popoare cu care grecii au interacţionat de-a lungul timpului, mâncarea combină arta culinară orientală cu cea occidentală, creând feluri de mâncare delicioase şi simplu de preparat, bazate pe ingrediente naturale şi sănătoase. Se folosesc mult legumele, verdeţurile, uleiul de măsline, brânza, măslinele, vinetele, dovleceii şi iaurtul.

Printre aperitivele cele mai îndrăgite se numără sosul taramosalata (salată de icre de cod), tzatziki (iaurt cu castraveţi) şi un antreu cu mai multe tipuri de antreuri, denumit mezze. Probabil cea mai cunoscută mâncare grecească este musacaua, alcătuită din straturi de cartofi, carne tocată şi vinete. Peştele şi fructele de mare (sardine, macrou, calamar, creveţi) se găsesc cu uşurinţă peste tot, însă cea mai apreciată carne este cea de miel, urmată de pui şi vită.

Brânza este foarte des utilizată, pentru mai multă savoare, fiecare zonă având un tip de brânză reprezentativ: feta este cea mai cunoscută, dar nu este singura şi poate nici cea mai gustoasă; la fel de apreciate de cunoscători sunt kasseri (brânza de capră sau oaie) şi gaviera.

Uleiul de măsline extravirgin oferă gustul distinctiv mâncării greceşti, la fel ca şi surplusul de verdeţuri (oregano, mentă, usturoi, ceapă, mărar, fenicul), des utilizate în reţetele tradiţionale greceşti.

Reţetele de prăjituri necesită, în principal, nuci şi miere, iar cafeaua grecească este extrem de tare şi se serveşte fără lapte, în ceşti mici.

بسم الله الرحمن الرحيم

Cartofi copţi cu tzatziki

Ingrediente:

- 4 cartofi mari
- 8 castraveţi
- 1 legătură de mărar
- 6 căţei de usturoi
- 2 linguri ulei de măsline
- 300 g iaurt grecesc
- sare
- 50 g de unt

Mod de preparare:

1. Se spală cartofii şi se fierb în coajă, în apă cu sare. Se scot şi se taie pe jumătate. Se ung cu unt şi se presară cu sare.
2. Se aşează cartofii în tava tapetată cu folie de aluminiu şi se dau la cuptor 30 de minute.
3. Se spală castraveţii, se curăţă şi se taie mărunt. Se storc de suc şi se amestecă cu sare şi usturoi pisat.
4. Într-un bol, se amestecă iaurtul cu 2 linguri de ulei de măsline, sare şi mărar. Se adaugă şi castraveţii şi se lasă la rece.
5. Se scot cartofii şi se servesc cu sosul tzatziki, obţinut prin amestecul de mai sus.

بسم الله الرحمن الرحيم

Supă à la grec

Ingrediente:

- 1 pui
- 1-2 cepe
- 2 ardei
- 1 ţelină, rădăcină şi frunze
- 1 rădăcină de pătrunjel
- 1 păstârnac
- 2 morcovi
- 3-4 boabe de piper
- piper măcinat
- 50 g de unt
- 1 ou
- zeama de la 1-2 lămâi
- 1-2 legături de pătrunjel
- 3 linguriţe de făină
- sare

Mod de preparare:

1. Se curăţă şi se spală puiul, după care se pune să fiarbă în apă cu un praf de sare.

2. Se lasă puiul să fiarbă la foc mic, de la început până la sfârşit, ca să nu scadă brusc.

3. Se curăţă legumele, se spală bine şi se pun să fiarbă întregi, împreună cu puiul. Oala se acoperă cu un capac.

4. Se verifică dacă au fiert legumele şi puiul, apoi se iau de pe foc şi se strecoară în altă oală.

5. Se sparge oul, se bate bine cu un praf de sare şi se adaugă făina cernută, obţinându-se o cremă consistentă, care se pune în supă.

6. Supa se lasă să mai dea în clocot câteva minute, se condimentează cu sare şi piper, după gust, iar după ce s-a luat de pe foc se adaugă untul.

7. Se serveşte ornată cu pătrunjel verde şi zeamă de lămâie.

بسم الله الرحمن الرحيم

Musaca grecească

Ingrediente:

- 800 g de cartofi
- 600 g carne de vită, tocată
- 2 cepe roşii
- 100 g de măsline
- 3-4 linguri ulei de măsline
- 150 g caşcaval de oaie
- 500 ml suc de roşii
- 75 g de unt
- cimbru
- busuioc verde
- sare
- piper măcinat

Mod de preparare:

1. Se spală cartofii în 2-3 ape şi se pun să fiarbă în apă cu sare.
2. Între timp, se spală ceapa, se curăţă, se toacă mărunt şi se căleşte în uleiul de măsline încins.
3. Peste ceapa aurie, se adaugă carnea tocată de vită şi se înăbuşe la foc mic. Se adaugă apă puţin câte puţin, atât cât să se fiarbă bine carnea. Se pune spre sfârşit sarea, piperul şi cimbrul şi se dau de-o parte.
4. Se taie mărunt măslinele.
5. După ce au fiert cartofii, se scot din apă, se lasă câteva minute să se răcorească şi apoi se curăţă. Se taie felii subţiri şi se pun în tava tapetată cu unt şi cu ulei de măsline.

6. Peste primul strat de cartofi, se aşează un rând de carne, unul de măsline tocate mărunt, apoi iar cartofi şi tot aşa.

7. Peste ultimul strat de cartofi, se adaugă sucul de roşii şi un strat de caşcaval de oaie, ras pe răzătoarea mică, apoi tava se bagă în cuptorul încins în prealabil.

8. După ce s-a rumenit, se scoate musacaua din cuptor şi se serveşte caldă sau rece, ornată cu frunzuliţe de cimbru şi busuioc verde, în funcţie de preferinţe.

بسم الله الرحمن الرحيم

Salată grecească

Ingrediente:

- ½ kg de roşii
- 2 castraveciori de grădină sau unul mijlociu, de seră
- 100 g măsline negre
- 150 g brânză de capră
- busuioc
- piper
- oregano
- 3 linguri de ulei de măsline

Mod de preparare:

1. Se spală roşiile şi castraveţii.
2. Se taie roşiile jumătăţi, dacă sunt roşii cherry, iar dacă sunt roşii normale, se taie felii mai mici. Se pun apoi într-un castron.
3. Castraveţii se taie rondele, felii subţiri şi se pun şi ei peste roşii.
4. Brânza, de preferat de capră (dacă nu aveţi, poate fi orice alt fel de brânză telemea), se taie cubuleţe, apoi se pune şi ea în castron, peste celelalte ingrediente.
5. Măslinele se spală şi se adaugă şi ele peste porţia din castron.
6. Se adaugă sare, piper, busuioc şi oregano, după gust. Ar fi de preferat să folosiţi busuioc proaspăt, dar dacă nu aveţi, este bun şi cel la plic.
7. La sfârşit, se pune uleiul de măsline.

بسم الله الرحمن الرحيم

Bougatsa (foietaj umplut cu cremă de vanilie)

Ingrediente:

- 3 căni de lapte
- 1 linguriţă coajă rasă de lămâie
- 1 cană de zahăr
- ½ cană de griş
- 4 gălbenuşuri de ou
- un pachet de foi de plăcintă (pentru aprox. 5-6 porţii)
- 1 lingură de esenţă de vanilie
- 150 g de unt
- zahăr pudră şi scorţişoară, pentru pudrat

Mod de preparare:

1. Se freacă gălbenuşurile cu zahăr, până când acesta se dizolvă. Amestecul se pune deoparte.
2. Punem laptele la încălzit împreună cu coaja de lămâie şi esenţa de vanilie.
3. Când laptele se apropie de punctul de fierbere, se reduce focul şi se adaugă grişul puţin câte puţin, amestecând continuu cu un tel. Compoziţia ar trebui să aibă consistenţa unei budinci vâscoase.
4. Se adaugă gălbenuşurile frecate şi se amestecă până când se încorporează bine. Apoi, se ia crema de pe foc şi se lasă să se răcească.

5. Între timp, se topește untul și se mai lasă puțin pe foc, până când se obține o culoare maro deschis. Astfel, untul va avea o aromă mai pronunțată.

6. Odată ce crema s-a răcit, se întind foile dezgheţate pe suprafaţa de lucru.

7. Se unge o foaie cu unt și se pune o altă foaie peste ea.

8. Se pun 2-3 linguri în centrul foilor și se împăturesc foile peste cremă (din lateral întâi, apoi din stânga și dreapta).

9. Plicurile astfel obținute, unse în prealabil cu unt pe suprafaţa netedă, se pun pe o tavă tapetată cu hârtie de copt, după care se dau la cuptor, la foc mediu (200°C), timp de 20 minute.

10. Bougatsa se servește caldă, cu o ploaie generoasă de scorțișoară și zahăr pudră pe deasupra.

Dicţionar al termenilor Islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinităţi, Cel care este cu adevărat venerat, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens, Singur în divinitatea Sa. Sheikh Al-Uthaymin afirmă că însuşi numele «Allah» indică toate celelalte Nume perfecte, precum şi măreţele Atribute (ale căror număr nu ne este cunoscut nouă, oamenilor). Ne indică divinitatea Sa, ce cuprinde toate caracteristicile divinităţii, împreună cu negarea opoziţiilor acestora. Atributele Divinităţii sunt atributele perfecţiunii. Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu au nicio imperfecţiune, sunt perfecte

Allah subhanahu wa ta'ala, Allah – Cel mai Glorios, Preaînaltul

Allahu Alam, Allah ştie cel mai bine

Aleihi sallam, Pacea fie asupra lui; această expresie se pronunţă după ce menţionăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem „Salla Allahu aleihi wa sallam") sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail) etc.

Alhamdulilleh, mulţumiri lui Allah

Amin, suplicaţie (dua), însemnând „O, Allah, răspunde la ceea ce s-a spus". De obicei, este rostit cu voce tare în Rugăciuni

Ansari, termen Islamic pentru «ajutoare». El derivă de la locuitorii oraşului Medina, care l-au ajutat pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi pe muhajerin (emigranţi), la sosirea în oraş

As-salam aleykum wa rahmatullahi wa barakatuh, Pacea, mila şi binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta (şi a tuturor celor prezenţi)

Audhu billehi minnu, caut adăpost la Allah de el (Şeitan)

Awrah, părţi ale corpului, care trebuie ferite de privirile altora (spre exemplu, picioarele unei femei fac parte din awrah)

Aya, plural **Ayat**, verset din Coran

Bismilleh Ar-Rahman, Ar-Rahim, În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Calif, conducătorul statului în vremea califatului şi numele conducătorului Ummei, o comunitate Islamică ce este condusă pe baza Shariei

Dawa, chemare la Islam

Dua, suplicaţie, Rugăciune personală, adresată lui Allah subhanahu wa ta'ala

Fatwa, plural **Fatawa**, verdict juridic, în conformitate cu legea Islamică. Un savant sau un grup de savanţi emite o «fatwa» atunci când el/ei ajung la un verdict privind o problemă şi apoi urmaşii lor vor respecta verdictul dat de aceştia

Fiqh, interpretarea şi înţelegerea legilor Islamice (Sharia)

Ghusl, abluţiunea cea mare, îmbăierea generală (după întreţinerea de relaţii intime, după terminarea perioadei de menstruaţie etc.)

Hadith, plural **ahadith**, literal înseamnă *relatare*, *spuse*, *discurs*; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi modalitatea în care el s-a comportat în anumite situaţii

Hajj, Pelerinajul la Mecca; este cel de-al cincilea stâlp al Islamului

Haram, interzis; antonimul cuvântului *Halal;*

Imam, persoană care conduce o congregaţiune (jami'a) în Rugăciune; liderul musulmanilor în Rugăciune, care conduce moscheea

InshaAllah, numai dacă Allah voieşte

Jahiliyya, perioada preislamică

Jazak Allahu Khair, plural **Jazakum Allahu Khairan**, cea mai bună şi cea mai frumoasă expresie, atunci când un musulman mulţumeşte altor musulmani, însemnând „Fie ca Allah să vă răsplătească cu mult bine!”

Jihad, lupta sfântă, pe Calea lui Allah subhanahu wa ta’ala; folosirea tuturor energiilor şi resurselor, pentru a urma sistemul Islamic de viaţă, cu scopul de a obţine favoarea lui Allah Preaînaltul. În prima sa fază, un musulman învaţă să-şi controleze propriile sale dorinţe şi intenţiile rele. Acest Jihad este înăuntrul fiinţei şi este baza Jihad-ului profund, adică aducerea „maruf” (dreptăţii) şi înlăturarea „munkar” (răului) din viaţă şi din societate

Muhajerin, persoane care au fugit (siliţi să plece) din Mecca spre Medina, care era, în acel timp, locuită de politeişti

Mujtahid, cel care pronunţă o interpretare personală, ijtihad, asupra unui punct în dreptul Islamic. Ijthad este judecata rezultată din reflecţia mujtahid-ului

Qiyam Al-Layl, Rugăciune voluntară, recomandată în timpul nopţii, efectuată între Rugăciunile de Isha şi Fajr

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah să fie mulţumit de ea/el

Radhi Allahu anhum/anhunna, fie ca Allah să fie mulţumit de ei/ele

Sa'a, unitate de măsură pentru volum, egală cu 4 mudd

Sadaqa, caritate

Sahih, (1) autentic (şirul celor mai veridici relatatori), corect; (2) culegere de ahadith

Salafi, cei care îi urmează pe predecesorii pioşi; persoane evlavioase, care cred şi aplică fără ezitare tot ceea ce au spus Allah subhanahu wa ta'ala şi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Salla Allahu aleihi wa sallam, Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa; expresie folosită numai la pronunţarea numelui Profetului Mohammed

Sharia, legea cu privire la comunitatea Islamică

Sheikh, bătrân respectabil, savant

Shirk, a face parteneri lui Allah subhanahu wa ta'ala

SubhanAllah, expresie folosită la tot ce este extraordinar, la tot ce este ieşit din comun; înseamnă „Cât de Măreţ eşti Tu, Allah"

Sunna, viaţa şi tradiţia Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Sura, capitol din Coranul cel Sfânt

Takbir, plural **Takbiraat**, a se rosti «Allahu Akbar» (Allah este Cel mai Mare)

Tawhid, susţinerea unicităţii lui Allah subhanahu wa ta'ala

Tăfsir, explicaţii asupra versetelor din Coran

Umma, o comunitate sau un popor. Termenul este folosit cu referire la comunitatea de credincioşi musulmani din întreaga lume, deoarece aceştia sunt fraţi şi surori în Islam

Wudhu, abluţiune; este ritualul de purificare pentru Rugăciune şi pentru citirea Coranului

Zakat, dania, taxa Islamică obligatorie, care constă în 2,5% din suma tuturor banilor deţinuţi anual de un musulman. Este al treilea stâlp al Islamului

ZamZam, apă sacră, de la Moscheea Al-Haram, din Mecca

Zina, adulter

Reguli transliterare

ا scris (în funcţie de semn) - e - cu fetha, - i - cu kesra, - u - cu damma, iar atunci când este folosit ca vocală prelungită, scris - aa

ب scris - b - normal

ت scris - t - normal

ث scris - th - normal, subliniat

ج (cu sukun) scris - j – normal

ج (cu kesra) scris - gi

ج (cu fetha) scris - ge

ج (cu damma) scris - giu

ح scris - **h** - gros (bold)

خ scris - kh - normal, subliniat

د scris - d - normal

ذ scris - dh - normal, subliniat

ر scris - r - normal

ز scris - z - normal

س scris - s - normal

ش scris - ş - normal

ص scris - **s** - gros (bold)

ض scris - **d** - gros (bold)

ط scris - **t** - gros (bold)

ظ scris - **dh** - gros (bold), subliniat

ع (cu sukun) scris - **‘a** - gros (bold)
ع (cu fetha) scris - **‘aa** - gros (bold)
ع (cu damma) scris - **‘au** - gros (bold)
غ scris - gh - normal, subliniat
ف scris - f - normal
ق scris - **q** - gros (bold)
ك scris - k - normal
ل scris - l - normal
م scris - m - normal
ن scris - n - normal
هـهه scris - h - normal
ة la sfârşitul cuvântului, scris - h - normal
و vocală prelungită, scris - uu sau w - normal
ي vocală prelungită, scris - y sau ii - normal, şi dacă are şedde, se scrie **yy**
ء scris - ‘ - apostrof simplu - oprire bruscă

(**Atenţie!** Litera «**e**» - care apare în transliterare, este un **„e” “DESCHIS”** - aproape de litera a, iar regulile de transliterare sunt **numai** pentru versetele din Coran; a nu se confunda această transliterare a literelor arabe în limba română, cu transliterarea în limba engleză)

Surat Yusuf

(Meccană [53]; 111 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

„Nu adoraţi afară de El decât nişte nume
pe care le-aţi născocit voi şi părinţii voştri şi
cărora Allah nu le-a pogorât nicio dovadă!
Judecata nu este decât la Allah!
El v-a poruncit să nu-L adoraţi decât pe El!
Aceasta este Religia cea dreaptă,
însă cei mai mulţi oameni nu ştiu.”

Jazakum Allahu Khairan

ANNISAA
Frmumusețe & Valoare